

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ὁ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, ἣν τινες ἐπαγγελλόμενοι περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν (Α΄ Τιμ. ζ΄ 20-21)

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ • ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2016 • ΤΕΥΧΟΣ 106

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μένουμε Ἕλληνες καὶ Ὁρθόδοξοι	σελ. 1
Νά ἐπικυρωθοῦν ὡς Οἰκουμενικαὶ αἱ Σύνοδοι Η΄ καὶ Θ΄	σελ. 3
Πότε ἀπεκλήθησαν οἱ αἰρετικές καὶ σχισματικές ὁμάδες ὡς ἐκκλησίες;	σελ. 5
Γιατί παραπέμφθηκαν τὰ κείμενα ἐν ἀγνοίᾳ τῶν Ἱεραρχῶν;	σελ. 8
Ἐρωτήσεις περὶ τῆς προετοιμαζομένης Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου	σελ. 10
Ἡ Μεγάλῃ Σύνοδος καὶ οἱ προσυνοδικές διαδικασίες	σελ. 12
Ἐπιχειροῦν μιά θεσμικὴ νομιμοποίηση τοῦ χριστιανικοῦ συγκρητισμοῦ	σελ. 15
Ὁρατός ὁ κίνδυνος τοῦ σχίσματος	σελ. 17
Ἐπιδιώκουν πανορθόδοξη τιμωρία τῶν «ἀγωνιστῶν τῆς Ὁρθοδοξίας» ..	σελ. 20
Συνοδικό σύστημα, Ὁρθόδοξος πίστις καὶ Ἐκκλησιολογία	σελ. 21
Ὁ Κοσμίτορας καὶ ἡ «εἰκόνα» του	σελ. 23
Ἐθνικὴ Μνήμη	σελ. 25
Εἰδήσεις καὶ Σχόλια	σελ. 27

ΜΕΝΟΥΜΕ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ

ΑΝΤΙΣΤΕΚΟΜΑΣΤΕ ΣΕ ΑΝΤΕΘΝΙΚΕΣ ΚΑΙ ΑΝΤΟΡΘΟΔΟΞΕΣ ΜΕΘΟΔΕΥΣΕΙΣ

Ἡ Ἑλλάδα πού ἀντιστέκεται, ἡ Ἑλλάδα πού ἐπιμένει, μᾶς ἔκανε τίς προάλλες καὶ πάλι περήφανους. Μιλοῦμε γιὰ τὴν ἀνεπανάληπτη σέ πληθὸς καὶ παλμό ἐκδήλωση, πού ἔλαβε χώρα στό Βελλίδειο Συνεδριακὸ Κέντρο τῆς Θεσσαλονίκης, τό ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς 14 Φεβρουαρίου 2016, μέ θέμα «Μένουμε

Ἕλληνες καὶ Ὁρθόδοξοι». Οἱ τρεῖς ὁμιλητές, στρατηγὸς Φραγκούλης Φράγκος, ἐπίτιμος ἀρχηγὸς Γ.Ε.Σ., ἀρχιμ. Ἀθανάσιος Ἀναστασίου, Προηγούμενος τῆς Ἱ. Μ. Μεγάλου Μετεώρου καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς Π.Ε.Θ. Κωνσταντῖνος Σπαλιώρας, συνήρπασαν τό ἀκροατήριον, πού μετείχε ἐνεργᾶ διατρανώνοντας τὴν ἀψαλένια ἀ-

ποφασιστικότητά μας νά μείνουμε, μέ τή χάρη τοῦ Χριστοῦ μας, τῆς Παναγίας καί τῶν Ἁγίων, Ἑλληνες καί Ὁρθόδοξοι. Τό ἐκδοθέν Ψήφισμα δημοσιεύουμε στίς σσ. 31-32 τῆς *Παρακαταθήκης*. Αὐτό πού ἐδῶ θέλουμε νά τονίσουμε εἶναι ὅτι ὑπάρχει καί ὁ ὑπέροχος λαός τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἑλλάδος, ἀλλά καί οἱ μπροστάρηδες, πού ἀγωνίζονται –κόντρα στήν παρακμή, τήν ἥττοπάθεια καί τόν συμβιβασμό– γιά νά κρατηθοῦμε Ἑλληνες καί Ὁρθόδοξοι.

Αὐτό φάνηκε καί στίς πρόσφατες καί συνεχιζόμενες κινητοποιήσεις τῶν ἀγροτῶν, ὅπου εἶδαμε, γιά πρώτη φορά μετά ἀπό χρόνια, ἓνα πλῆθος ἑλληνικῶν σημαίων νά κυματίζουν ὑπερήφανα πάνω στά τρακτέρ. Εἶδαμε ὅτι ἡ Ἑλλάδα ἔχει ἀκόμη τίμιους καί στιβαρούς ἄνδρες τοῦ μόχθου. Δέν εἶναι ἡ Ἑλλάδα τῶν παρδαλῶν, πού συνεχῶς προβάλλουν τά σκουπιδοκάναλα τῆς διαπλοκῆς, μολύνοντας τόν νοῦ καί τήν καρδιά τῶν Ἑλλήνων.

Τουρκική ἐφημερίδα, μ' ἓνα μίγμα ἐκπληξης καί ἴσως φόβου, μπροστά σ' αὐτή τήν ἄλλη Ἑλλάδα, τήν πραγματική, κάτω ἀπό μιά φωτογραφία, ὅπου εἰκονίζονται νεαροί λεβέντες Κρητικοί ἀγρότες, μέ τόν σταυρό νά φαίνεται περήφανα ἔξω ἀπό τό πουκάμισό τους, νά διαδηλώνουν, κρατώντας στά χέρια τους τήν Ἑλληνική σημαία, ἔγραφε: «Χίλιοι Σπαρτιάτες». Αὐτή εἶναι ἡ πραγματική Ἑλλάδα. Αὐτή πού φάνηκε καί στό Βελίδειο στίς 14 Φεβρουαρίου, ἀλλά καί στή δῆλωση τοῦ ταξιάρχου Παναγιώτου Παναῆ (βλ. σ. 24 *Παρακαταθήκης*) γιά τόν πεσόντα μέ τό ἑλικόπτερο γιό του καί τούς δύο ἄλλους συναδέλφους του, στήν Κίναρο στίς 11 Φεβρουαρίου.

Ὅποτε, ὅσοι ἀπεργάζονται –καί ἥδη ἐφαρμόζουν– σχέδια ἠθικῆς καί κοινωνικῆς διάλυσης, σχέδια ἐθνικῆς καί θρη-

σκευτικῆς ἀποδόμησης, μέσα ἀπό τό σουρωτήρι τῆς παγκοσμιοποίησης καί μέσα ἀπό τή ρωσική σαλάτα τοῦ συγκρητισμοῦ, πού λέγει ὅτι ὅλες οἱ πίστεις εἶναι τάχα τό ἴδιο, νά εἶναι σίγουροι ὅτι θά ἀποτύχουν.

Αὐτές οἱ μεθοδεύσεις, βέβαια, εἶναι ἄλλοτε πιό ἐπιθετικές καί ἀπροσχηματιστες καί ἄλλοτε πιό «ἐκλεπτυσμένες» καί πλάγιες.

Μιά τέτοια πλάγια μεθόδευση –γιά νά μὴν προκαλέσει ἀντιδράσεις ἀπό τό σῶμα τῶν πιστῶν– εἶναι καί αὐτή τῆς **πανορθόδοξου κατοχυρώσεως τοῦ καταδικαστέου συγκρητιστικοῦ οἰκουμενισμοῦ** ἀπό τήν μέλλουσα νά συνέλθει τόν Ἰούνιο στήν Κρήτη Σύνοδο, τήν λεγομένη Μεγάλη καί Ἁγία. Τό σημαντικότερο ἀπό τά πέντε θέματα, πού θά συζητήσῃ ἡ Σύνοδος, αὐτό μέ τόν τίτλο «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τόν λοιπόν χριστιανικόν κόσμον» κατοχυρώνει, δυστυχῶς, τήν ἀντορθόδοξη καινοφανῆ θεωρία τῆς «βαπτισματικῆς θεολογίας» καί τῶν «ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν», μιλώντας γιά ἀποκατάσταση τῆς ἐνότητος μεταξύ τῶν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν. Καί ρωτᾷ, δικαιολογημένα, ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Λεμεσοῦ κ. Ἀθανάσιος, σέ ἐπιστολή του πρὸς τήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου: Γιά ποιά ἐνότητα μιλοῦμε; Ὅποιοι βρίσκονται ἔξω ἀπό τήν Μία Ἐκκλησία τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, δηλαδή τήν Ὁρθόδοξη, δέν εἶναι Ἐκκλησίες, ἀλλά αἱρέσεις καί σχίσματα.

Λόγω τῆς μεγάλης σπουδαιότητος τοῦ θέματος αὐτοῦ, δημοσιεύουμε στήν *Παρακαταθήκη* ἀποσπάσματα ἐπιστολῶν σεβασμιωτάτων ἀρχιερέων πρὸς τίς Ἱερές Συνόδους τῶν Ἐκκλησιῶν τους, ὅπως καί σχετικά κείμενα - παρεμβάσεις θεολόγων. Ἐπίσης καί πρωτίστως ἀπό-

σπασμα ἐπιστολῆς τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα σημαντικὰ κείμενα, ὅμως ὁ περιορισμένος χῶρος τῆς Παρακαταθήκης ἐμποδίζει νὰ τὰ δημοσιεύσουμε ὅλα. Τὸ κάνουμε μὲ τὴν εὐχὴ καὶ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας μας, πού συνεδριάζει γιὰ τὸ θέμα τῆς «Μεγάλης Συνόδου» ἀπὸ 9 ἕως 11 Μαρτίου, θὰ λάβει τίς σωστὲς ἀποφάσεις καὶ θὰ ἀντιταχθεῖ στὴν πανορθόδοξη συνο-

δικὴ ἀναγνώριση ὡς «ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν» τῶν ἐκπεσόντων στὴν αἵρεση παπικῶν, προτεσταντῶν, μονοφυσιτῶν κ.ἄ.

Ἡ Παρακαταθήκη συγγαίρει καὶ συμπαρατάσσεται μὲ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἐκκλησία, πού ἀντιστέκονται σέ ὅλα τὰ μέτωπα.

Ἡ νίκη εἶναι τοῦ Χριστοῦ καὶ ὁσῶν τὸν ἀγαποῦν.

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΣΕΡΒΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ: ΝΑ ΕΠΙΚΥΡΩΘΟΥΝ ΩΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΑΙ ΑΙ ΣΥΝΟΔΟΙ Η΄ (ΕΠΙ Μ. ΦΩΤΙΟΥ) ΚΑΙ Θ΄ (ΕΠΙ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΠΑΛΑΜΑ)*

Τῷ Παναγιωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ
Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ῥώμης
καὶ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ
Κυρίῳ Βαρθολομαίῳ
Εἰς Κωνσταντινούπολιν

Παναγιώτατε, [...]

Προκαλεῖ ὅμως ἀνησυχίαν εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Τοπικὴν Ἐκκλησίαν τὸ γεγονός ὅτι, ἐνῶ ἡ Σύνοδος συνέρχεται λίαν προσεχῶς, τὰ προγραμματισθέντα θέματα τῆς Συνόδου δέν ἀπαντοῦν εἰς οὐσιαστικὰ ζητήματα, μὲ τὰ ὁποῖα εὐρίσκεται ἀντιμέτωπος ἡ σημερινὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία. Ὡς γνωστόν, αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι καὶ ἅπασαι αἱ τῆς αὐτῆς

σπουδαιότητος Σύνοδοι ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἐκκλησίας ἀντιμετώπιζαν ἐν πρώτοις τὰ ἐμφανισθέντα δογματικὰ ζητήματα καὶ ἀκολουθῶς, ἐν συσχετισμῷ πρὸς αὐτά, καὶ τὰ ζητήματα διοργανώσεως καὶ κανονικῆς εὐταξίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Ἀδιαμφισβητήτως τὸ κεντρικὸν δογματικὸν ζήτημα ἀπὸ τοῦ Μεγάλου Σχίσματος (1054 μ.Χ.) καὶ ἐντεῦθεν, μετὰ τὴν ἐμφάνισιν τῆς Διαμαρτυρήσεως (ἀπὸ τοῦ 16^{ου} αἰ.) ἕως καὶ τῆς σήμερον, εἶναι τὸ ἐκκλησιολογικὸν ζήτημα: **τὸ περὶ Ἐκκλησίας ἐρώτημα.**

Συνεπῶς, τὸ προβλεπόμενον θέμα τῆς Συνόδου, προερχόμενον ἀπὸ τὸν συγκεκριασμὸν δύο πρώην θεμάτων (περὶ

* Ἡ Σερβικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μὲ μία βαρυσήμαντη παρέμβασί της (ἀρ. πρωτ. 439 τῆς 24ης Ἰουλίου 2015), ἀποσπάσματα τῆς ὁποίας δημοσιεύουμε, ζητεῖ ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο νὰ ἀναγνωρισθοῦν ἀπὸ τὴν «Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος» ὡς οἰκουμενικὲς οἱ Η΄ (ἐπὶ Μεγάλου Φωτίου) καὶ Θ΄ (ἐπὶ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ) Σύνοδοι. Κάτι τέτοιο ὅμως, καθὼς δείχνουν τὰ πράγματα, δέν πρόκειται νὰ γίνῃ, διότι οἱ Σύνοδοι αὐτὲς (Η΄ καὶ Θ΄) καταδικάζουν ξεκάθαρα τὸν παπισμὸ ὡς αἵρεση!

Οικουμενισμού καί περί τοῦ Διαλόγου μετά τῶν ἄλλων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν), ὑπό τόν τίτλον **Ἡ σχέσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μετά τοῦ λοιποῦ Χριστιανικοῦ κόσμου**, ἀναποφεύκτως ἀπαιτεῖ προκαθορισμόν τινα τῆς διδασκαλίας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὡς τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς, ἐν ἧ πιστεύομεν, ἐν τῷ Συμβόλῳ τῆς Πίστεως ὁμολογοῦντες, ὅτι αὕτη ἐστίν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία – ἡ Ἐκκλησία τοῦ Συμβόλου. Μόνον ὑπό τό φῶς τοιαύτης προκαθορισμένης αὐτογνωσίας τῆς Ἐκκλησίας δύναται τό προβλεπόμενον θέμα, ἦτοι «*Ἡ σχέσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μετά τοῦ λοιποῦ Χριστιανικοῦ κόσμου*», νά εὔρη τήν πραγματικὴν αὐτοῦ θέσιν. Τοῦτο ἀκριβῶς τό οὐσιώδες δογματικο-εκκλησιολογικόν ζήτημα ἔχουσα ὑπ’ ὄψιν ἡ καθ’ ἡμᾶς Τοπικὴ Ἐκκλησία προέτεινε διὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, μέ ἀπόφασιν τῆς Συνάξεως αὐτῆς (ὑπ’ ἀριθμ. 771/ зап 160 τῆς 26^{ης} Μαΐου 2011) **ἐπικύρωσίν τινα τῆς οἰκουμενικῆς σπουδαιότητος τῆς Συνόδου τοῦ Φωτίου (879/880)**, εἰδικῶς δέ τῆς διδασκαλίας αὐτῆς περί τοῦ *Filioque*, τό ὁποῖον καί ἦτο ὁ κύριος λόγος διὰ τόν χωρισμόν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης ἀπό τό πλήρωμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Διὰ τόν αὐτόν λόγον, ἡ ἡμετέρα Σύναξις προέτεινε καί πάλιν προτείνει διὰ τήν Ἁγίαν καί Μεγάλην Σύνοδον, **τήν ἐπικύρωσιν ὑπό τῆς Μεγάλης Συνόδου τῶν Ἡσυχαστικῶν Συνόδων τοῦ 14ου αἰ.**, καί τήν ἀποδοχὴν τῆς διδασκαλίας των, ἐξ ὀλοκλήρου ὀρθοδόξου, περί τῆς Θείας Οὐσίας καί τῶν αἰωνίων Θείων Ἐνεργειῶν ὡς μίαν οὐσιώδη διαφορὰν ἐν σχέσει μέ τήν Ρωμαιοκαθολικὴν διδασκαλίαν περί τῆς Θείας Χάριτος, τοῦτ’ ἔστιν ἐν γένει περί τῆς σχέσεως

τοῦ Θεοῦ πρὸς τήν κτίσιν Αὐτοῦ, διδασκαλίαν ἀπό τῆς ὁποίας ὀργανικῶς συνάγεται ἡ ρωμαιοκαθολικὴ κατανόσις τοῦ *Filioque*, καθὼς καί ἡ ὑπερτροφία, ἡ ρωμαϊκὴ κατανόσις τῆς θέσεως τοῦ Πρώτου εἰς τήν Ἐκκλησίαν (Πρωτεῖον) – ἀφ’ ἧς ἡ ἀπουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀνταλλάσσεται ἀπὸ τό ἀλάθητον ἀνθρώπου τινός.

Θεωροῦμεν ἐπίσης ὡς οὐσιώδες ἡ Μεγάλη Σύνοδος νά **ἐπικυρώσῃ τὰς ἀποφάσεις τῆς Συνόδου τῆς Κωνσταντινουπόλεως (1282-84)**, διὰ τῆς ὁποίας ἡ ἔνωσις τῆς Λυῶνος ἠκυρώθη, **καί τῆς Μεγάλης Συνόδου (1484)**, διὰ τῆς ὁποίας αἱ ἀποφάσεις τῆς Συνόδου τῆς Φλωρεντίας ἠκυρώθησαν. Εἰς τὰ πλαίσια αὐτά θά ἦτο ἐξαιρετικῆς σημασίας νά **ὀρισθῇ ἡ θέσις τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ (Πετρείου) Πρωτείου**, καί ἐπὶ τῆς σφαλερᾶς διδασκαλίας τῶν Συνόδων Λυῶνος, Φλωρεντίας, καί Βατικανῆς I καί II, ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ, καθὼς ἐπίσης καί ἡ θέσις τοῦ Πρώτου εἰς τήν Ἐκκλησίαν.

Ἡ καθ’ ἡμᾶς Ἐκκλησία ἔχει ἔτοιμον σχέδιόν τι ἐπὶ τοῦ θέματος «Περί τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας», καί εἶναι ἐτοιμὴ νά τό ἀποστείλῃ διὰ τήν Πέμπτην Προσυνοδικὴν Διάσκεψιν πρὸς μελέτην καί προετομασίαν διὰ τήν τελικὴν μορφήν εἰς τήν Σύνοδον.

Μόνον ὑπό τό φῶς τῆς Ἐκκλησιολογίας θά λάβουν ἅπαντα τὰ ἄλλα θέματα τήν θέσιν τήν ὁποῖαν δικαιοῦνται.

[...]

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἰπεκίου
Μητροπολίτης Βελιγραδίου
καί Καρλοβικίου καί Πατριαρχῆς Σερβίας
† Εἰρηναῖος
Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Σερβικῆς
Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

**«ΠΟΤΕ ΑΠΕΚΛΗΘΗΣΑΝ ΟΙ ΑΙΡΕΤΙΚΕΣ ΚΑΙ
ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΕΣ ΟΜΑΔΕΣ ΩΣ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ;»***

του Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Λεμεσοῦ κ. Ἀθανασίου

Πρός τήν Ἁγίαν καί Ἱεράν Σύνοδον
τῆς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου

11 Φεβρουαρίου 2016

Μακαριώτατε, ἅγιοι ἀδελφοί,
[...]

Στό κείμενο τῆς Ε΄ Προσυνοδικῆς Πανορθόδοξου Διάσκεψης πού ἔγινε στό Σαμπεζύ-Γενεύης, στίς 10-17 Ὀκτωβρίου τοῦ 2015 καί πού τιτλοφορεῖται «Ἀπόφασις-Σχέσεις τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας πρὸς τόν λοιπόν χριστιανικόν κόσμον», ἔχω νά δηλώσω τᾶ ἑξῆς:

Συμφωνῶ ἀπόλυτα μέ τά πρῶτα τρία ἄρθρα τοῦ κειμένου: Στά ἄρθρα ὅμως 4 καί πιο κάτω ἔχω νά παρατηρήσω τά ἑξῆς: Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία προσευχομένη πάντοτε «ὑπέρ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως» πιστεύω ὅτι ἐννοεῖ τήν ἐπιστροφὴν καί ἐνωσιν μαζί της ὅλων αὐτῶν πού ἀποκόπηκαν καί ἀπομακρύνθηκαν ἀπό αὐτήν, αἰρετικῶν καί σχισματικῶν, ἀφοῦ ἀπαρνηθοῦν τήν αἵρεση ἢ τό σχίσμα τους καί φύγουν ἀπό αὐτά καί, μέ μετάνοια καί μέ τήν προβλεπόμενη ἀπό τοὺς ἱερούς κανόνες διαδικασία, ἐνσωματωθοῦν καί ἐνταχθοῦν –ἐνωθοῦν– μέ τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία.

Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τοῦ Χρι-

στοῦ οὐδέποτε ἀπώλεσε τήν «ἐνότητα τῆς πίστεως καί τήν κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» καί δέν δέχεται τί θεωρία τῆς ἀποκατάστασης τῆς ἐνότητας τῶν «εἰς Χριστόν πιστευόντων», γιατί πιστεύει ὅτι ἡ ἐνότητα τῶν εἰς Χριστόν πιστευόντων ὑπάρχει ἤδη στήν ἐνότητα ὅλων τῶν βαπτισμένων τέκνων της μετὰξού τους καί μετὰ τοῦ Χριστοῦ, ἐν τῇ ὀρθῇ πίστει της, πού δέν ὑπάρχει στοὺς αἰρετικούς ἢ σχισματικούς καί γι' αὐτὸ εὐχεται γι' αὐτούς τήν ἐν μετανοίᾳ ἐπιστροφὴν τους στήν Ὀρθοδοξία.

Πιστεύω ὅτι αὐτό πού ἀναφέρεται **στό ἄρθρο 5** γιὰ «τὴν ἀπολεσθεῖσαν ἐνότητα τῶν Χριστιανῶν» εἶναι **λάθος**, γιατί ἡ Ἐκκλησία ὡς λαὸς τοῦ Θεοῦ ἐνωμένος μεταξύ του καί μέ τήν κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, πού εἶναι ὁ Χριστός, δέν ἔχασε ποτέ τήν ἐνότητά του αὐτήν καί δέν ἔχει ἄρα ἀνάγκη νά τήν ἐπανεύρη ἢ κἂν νά τήν ἀναζητήσῃ, γιατί πάντοτε ὑπῆρχε καί ὑπάρχει καί θά ὑπάρχη, ἐφ' ὅσον ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ οὐδέποτε ἔπαυσε ἢ θά παύσῃ νά ὑπάρχη. Ἐκεῖνο πού συνέβη εἶναι ὅτι ὁμάδες ἢ λαοὶ ἢ μεμονωμένα ἄτομα ἔφυγαν ἀπό τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καί ἡ Ἐκκλησία εὐχεται καί πρέπει νά προσπαθῇ ἱεροαστολικά νά ἐπιστρέψουν αὐτοὶ ὅλοι ἐν

* Ἀπὸ τήν ὁμολογιακὴ ἐπιστολὴ τοῦ Μητρ. Λεμεσοῦ κ. Ἀθανασίου πρὸς τήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου μέ ἡμερομηνία 11 Φεβρουαρίου 2016, δημοσιεύουμε ἀποσπάσματα κατ' ἐπιλογὴν. Μέ τήν ἐπιστολὴν ἀσκεῖται κριτικὴ σέ ἀντορθόδοξες θέσεις τοῦ προβληματικοῦ κειμένου ὑπὸ τὸν τίτλο «Σχέσεις τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας πρὸς τόν λοιπόν χριστιανικόν κόσμον», τό ὁποῖο ἔρχεται γιὰ νά ἐγκριθεῖ ἀπὸ τήν «Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος». Οὐσιαστικά μέ τό ἀντορθόδοξο αὐτό κείμενο οἱ συντάκτες του ἐπιδιώκουν νά περάσουν ὡς ὀρθόδοξη τήν αἰρετικὴ «βαπτισματικὴ θεολογία» καί τίς καινοφανεῖς θεωρίες τῶν «κλάδων» καί τῶν «ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν».

μετανοιά διά τῆς κανονικῆς ὁδοῦ στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. **Δέν υπάρχουν διπλάδι ἄλλες Ἐκκλησίες ἀλλά μόνον αἱρέσεις καί σχίσματα**, ἐάν θέλωμε νά ἀκριβολογοῦμεν στούς ὀρισμούς μας. Ἡ διατύπωση «πρός ἀποκατάστασιν τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος» εἶναι λάθος, γιατί ἡ ἐνότητα τῶν χριστιανῶν –μελῶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ– δέν ἔχει διασπασθῆ ποτέ, ἐφ’ ὅσον αὐτοί μένουں ἐνωμένοι μετά τῆς Ἐκκλησίας. Χωρισμός ἀπό τήν Ἐκκλησία καί φυγή ἐκ τῆς Ἐκκλησίας ἔγινε, δυστυχῶς, πολλές φορές ἀπό τίς αἱρέσεις καί τά σχίσματα, ἀλλά ποτέ ἀπώλεια ἐσωτερική τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας. [...]

Στό ἄρθρο 12 ἀναφέρεται ὅτι κοινός σκοπός τῶν θεολογικῶν διαλόγων εἶναι «ἡ τελική ἀποκατάστασις τῆς ἐν τῇ ὀρθῇ πίστει καί τῇ ἀγάπῃ ἐνότητος» Δίδεται ἡ ἐντύπωση ὅτι κι ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι ψάχνουμε τήν ἀποκατάστασί μας στήν ὀρθή πίστη καί στήν ἐνότητα τῆς ἀγάπης, ὡσάν νά ἀπωλέσαμεν τήν ὀρθή πίστη καί τήν ψάχνουμε νά τήν βροῦμε διά τῶν θεολογικῶν διαλόγων μετά τῶν ἑτεροδόξων. Θεωρῶ ὅτι αὐτή ἡ θεωρία εἶναι **θεολογικά ἀπαράδεκτη** ἀπό ὅλους μας.

Ἡ ἀναφορά τοῦ κεμένου στό «**Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν**» μοῦ δίνει τήν εὐκαιρία νά διατυπώσω τήν **ἐνστασή μου ἀπέναντι σέ κατά καιρούς διάφορα συγκρητιστικά ἀντικανονικά γεγονότα πού ἔγιναν σ’ αὐτό, ἀλλά καί σ’ αὐτήν ταύτην τήν ὀνομασίαν του**, ἀφοῦ σ’ αὐτό ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία θεωρεῖται ὡς «μία ἐκ τῶν Ἐκκλησιῶν» ἢ κλάδος τῆς μίας Ἐκκλησίας, πού ψάχνει καί ἀγωνίζεται γιά τήν πραγματώσῃ της στό Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν. Ἀλλά γιά μᾶς μία καί μοναδική εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, πού

ὁμολογοῦμε στό Συμβούλιο τῆς Πίστεως, καί ὄχι πολλές.

Ἡ ἄποψη ὅτι ἡ διατήρησις τῆς γνησίας ὀρθοδόξου πίστεως διασφαλίζεται μόνον διά τοῦ συνοδικοῦ συστήματος, ὡς τοῦ μόνου «ἀρμοδίου καί ἐσχάτου κριτοῦ τῶν θεμάτων τῆς πίστεως», ἔχει δόση ὑπερβολῆς καί ἐκφεύγει τῆς ἀληθείας, καθότι στήν ἐκκλησιαστική ἱστορία **πολλές σύνοδοι ἐδίδαξαν καί ἐνομοθέτησαν λανθασμένα καί αἰρετικά δόγματα καί ὁ πιστός λαός τίς ἀπέρριψε** καί διεφύλαξε τήν ὀρθόδοξη πίστη καί ἐθριάμβευσε τήν Ὁρθόδοξη Ὁμολογία. Οὔτε σύνοδος ἄνευ τοῦ πιστοῦ λαοῦ, τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, οὔτε λαός ἄνευ συνόδου Ἐπισκόπων μποροῦν νά θεωρήσουν ἑαυτούς σῶμα Χριστοῦ καί Ἐκκλησίαν Χριστοῦ καί νά ἐκφράσουν σωστά τό βίωμα καί τό δόγμα τῆς Ἐκκλησίας.

[...]

Ἐξάλλου μία Σύνοδος γιά νά εἶναι ἔγκυρη καί κανονική πρέπει νά μὴν ἀφίσταται καθόλου ἀπό τό πνεῦμα καί τήν διδασκαλίαν τῶν πρὸ αὐτῆς ἁγίων Συνόδων, τῆς διδασκαλίας τῶν ἁγίων Πατέρων καί τῶν ἁγίων Γραφῶν καί νά μὴν ἔχει καμιά σκιά στή διατύπωση ἐπακριβῶς τῆς ὀρθῆς πίστεως.

Πότε οἱ ἅγιοι Πατέρες μας καί πότε καί ποῦ στά κείμενα τῶν ἱερῶν κανόνων καί τῶν ὄρων τῶν Οἰκουμενικῶν ἢ Τοπικῶν Ἱερῶν Συνόδων **ἀπεκλήθησαν οἱ αἰρετικές ἢ οἱ σχισματικές ομάδες ὡς ἐκκλησίες;** Ἐάν εἶναι ἐκκλησίες οἱ αἱρέσεις, τότε ποῦ εἶναι ἡ μοναδική καί Μία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καί τῶν ἁγίων Ἀποστόλων;

Ταπεινά διατυπώνω τί διαφωνία μου καί στό γεγονός ὅτι **καταργεῖται ἡ πρακτική ὄλων τῶν μέχρι τοῦδε Ἱερῶν Συνόδων**, τοπικῶν καί οἰκουμε-

νικῶν, ὅπου κάθε ἐπίσκοπος ἔχει καί τή δική του ψῆφο καί οὐδέποτε αὐτό τό σχῆμα, μία Ἐκκλησία μία ψῆφος, πού καθιστᾶ τά μέλη τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου, πλὴν τῶν προκαθημένων, δι-

ακοσμητικά στοιχεῖα, ἀφαιρεθέντος ἀπ' αὐτῶν τοῦ δικαιώματος τῆς ψήφου.

Ἐλάχιστος ἐν Χριστῷ ἀδελφός
† Ὁ Λεμεσοῦ Ἀθανάσιος

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΑΪΣΙΟΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΡΟΣΥΝΟΔΙΚΕΣ ΔΙΑΣΚΕΨΕΙΣ

«Καταλαβαίνετε τί πάει νά γίνη; Θά φύγη ἡ παράδοση καί θά μείνει ἡ παράβαση! Καταλαβαίνετε πόσο σοβαρό εἶναι αὐτό;»

Σέ προσυνοδικές διασκέψεις, μέ σκοπό τήν προετοιμασία μιᾶς νέας Πανορθοδόξου Συνόδου, ἀνάμεσα στά θέματα ὑπῆρχαν πολλές προτάσεις ἀντίθετες μέ τήν Ὁρθόδοξη παράδοση. Ὄταν ὁ Γέροντας τά πληροφορήθηκε αὐτά, ἀνησύχησε πολύ καί μιλοῦσε μέ πόνο ψυχῆς. «Καταλαβαίνετε τί πάει νά γίνη;» ἔλεγε. «Θά φύγη ἡ παράδοση καί θά μείνει ἡ παράβαση! Καταλαβαίνετε πόσο σοβαρό εἶναι αὐτό; Εἶναι σάν νά βγάζουμε ἀπό τό σπίτι ἕνα τοῦβλο. Ἐκείνη τήν στιγμή φαίνεται ὅτι δέν παθαίνει τίποτε τό σπίτι, ἀλλά σιγά-σιγά μπαίνουν νερά, βγαίνει καί ἄλλο τοῦβλο, καί ἄλλο, καί στό τέλος τό σπίτι γίνεται ἐρείπιο». Καί, ὅταν κάποιος τοῦ ἀνέφερε ὅτι μία ἀπό τίς προτάσεις ἦταν νά ἐλαττωθοῦν οἱ καθιερωμένες ἀπό τήν Ἐκκλησία νηστεῖες, ἐπειδή ὁ κόσμος δέν τίς κρατάει, ὁ Ὅσιος εἶπε:

«... Ἄν κάποιος εἶναι ἄρρωστος καί δέν μπορῆ νά κρατήσῃ τήν νηστεία, αὐτός εἶναι δικαιολογημένος ἂν φάν. Ἄν δέν εἶναι ἄρρωστος, ἀλλά ἀπό ἀδυναμία ἔφαγε, νά μετανοήσῃ, νά πῆ: “Ἡμαρτον”. Δέν θά τόν κρεμάσῃ ὁ Χριστός. Ἄν μπορῆ νά κρατήσῃ τήν νηστεία, νά τήν κρατήσῃ. Ἄν ὁμως οἱ περισσότεροι δέν κρατᾶνε τίς νηστεῖες, κι ἐμεῖς πᾶμε νά τίς καταργήσουμε, γιά νά ἀναπαύσουμε τούς περισσότερους, εἶναι σάν νά εὐλογοῦμε τίς ἀδυναμίες τους, τίς πτώσεις τους. Μέ ποιό δικαίωμα νά τά καταργήσουμε ὅλα αὐτά; Καί πού ξέρουμε; Μπορεῖ ἡ ἐπόμενη γενεά νά εἶναι πιό καλή καί νά κρατήσῃ τήν ἀκρίβεια».

Ὁ πατήρ Παῖσιος ἦταν μέ τήν ὀρθή ἔννοια ζηλωτής τῶν πατερικῶν παραδόσεων. Σέ θέματα πίστεως δέν ἔκανε συμβιβασμούς καί ὑποχωρήσεις. Στήν ζωή του ἐφάρμοζε τήν ἀκρίβεια ὄχι μόνον ἐξωτερικά, ἀλλά περισσότερο ἐσωτερικά, ἀπό θεῖο ζῆλο. Ὄταν ἔλεγε τήν γνώμη του γιά ἕνα θέμα, καί μάλιστα ἐκκλησιαστικό, μιλοῦσε μέ διάκριση ζυγίζοντας τά λόγια του μέ ζυγαριά ἀκριβείας. Καί, ὅταν εἶχε μπροστά του ἕναν ἀδύναμο ἄνθρωπο, ἔδινε πάλι μέ ἀκρίβεια, σάν καλός ἰατρός, τό κατάλληλο φάρμακο. Εἶχε ποτισθῆ ἀπό τόν φόβο τοῦ Θεοῦ, καί γι' αὐτό ἔμπαινε στό βάθος τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ. Ἦταν ὅλος ἀγάπη καί «σπλάχνα οἰκτιρμῶν», καί γι' αὐτό δέν γνώριζε ἀπλῶς τούς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά γνώριζε ἐκ πείρας ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι μᾶνα, καί οἱ Κανόνες της ἔχουν σπλάχνα μπτρικά.

(Από τό βιβλίο: Ὁ ἅγιος Παῖσιος ὁ Ἀγιορείτης, ἔκδ. Ἰ. Ἡσυχαστηρίου «Εὐαγγελιστής Ἰωάννης ὁ Θεολόγος», Σουρωτή Θεσσαλονίκης 2015, σσ. 374-375).

ΓΙΑΤΙ ΠΑΡΑΠΕΜΦΘΗΚΑΝ ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

ΣΤΗΝ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΝΟΔΟ ΕΝ ΑΓΝΟΙΑ ΤΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ;*

του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναυπάκτου & Αγ. Βλασίου κ. Γεροθέου

Ναύπακτος, 20 Ιανουαρίου 2016

Πρός τήν Ἁγίαν καί Ἱεράν Σύνοδον
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
Ἰωάν. Γενναδίου 14
115 21 Ἀθήνας

Μακαριώτατε Πρόεδρε,

Ἡ Σύναξη τῶν Προκαθημένων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν (6-9 Μαρτίου 2014) ἀπεφάσισε νά συγκροτηθῆ Εἰδική Διορθόδοξη Ἐπιτροπή, ἡ ὁποία θά ἀποτελεῖται ἀπό ἕναν Ἐπίσκοπο καί ἕναν Σύμβουλο ἀπό κάθε Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία, ἡ ὁποία Ἐπιτροπή, μεταξύ τῶν ἄλλων, θά ἀναθεωρήσῃ τά κείμενα: «Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καί ἡ Οἰκουμενική κίνησις», «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τόν λοιπόν Χριστιανικόν κόσμον» καί «Συμβολή τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τήν προώθησιν τῆς Εἰρήνης, τῆς Δικαιοσύνης καί τῆς Ἀγάπης μεταξύ τῶν λαῶν καί τήν ἐξαφάνισιν τῶν φυλετικῶν καί ἄλλων διακρίσεων». Τό ἔργο αὐτό θά ἀρχίζε τόν Σεπτέμβριο τοῦ 2014 καί θά ὀλοκληρωνόταν μέχρι τό Ἅγιον Πάσχα τοῦ ἔτους 2015.

Ἐπειδή στήν Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας κάθε Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία θά «διαθέτῃ μίαν φωνήν», ἦτοι μία ψῆφο, ἔμεινα μέ τήν ἐντύπωσιν ὅτι ἡ ἀναθεώρησις τῶν κειμένων θά γινόταν ἀπό τούς ἀντιπροσώπους τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ ὁποῖοι

θά λάμβαναν ὁδηγίες καί κατευθύνσεις ἀπό τήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅμως, τελευταῖα πληροφορήθηκα ὅτι τά κείμενα τῶν θεμάτων αὐτῶν ὀλοκληρώθηκαν ἀπό τήν Εἰδική Διορθόδοξη Ἐπιτροπή καί παραπέμφθηκαν ἤδη στήν Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο, **χωρίς νά τά γνωρίζῃ ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας μας καί δέν γνωρίζω ἂν ἐτέθησαν ὑπ' ὄψη τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου.**

Εὐσεβᾶστως ἐπισημαίνω ὅτι ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἑλβετίας κ. Ἱερεμίας, Γραμματεὺς ἐπὶ τῆς Προπαρασκευῆς τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου, ὑπέβαλε σέ Σᾶς, Μακαριώτατε, τά ἐπεξεργασθέντα κείμενα «Περὶ τῆς Ἀποστολῆς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὡς μαρτυρίας ἀγάπης ἐν διακονίᾳ» καί «Περὶ τῆς σπουδαιότητος τῆς νηστείας καί τῆς τηρήσεως αὐτῆς σήμερον» καί ὑπέβαλε τήν παράκλησιν νά ἀποσταλοῦν μέχρι τά τέλη τοῦ μηνός Ἰουλίου (2015) στήν Γραμματεία οἱ «τυχόν παρατηρήσεις καί προτάσεις τῆς Ὑμετέρας ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας, πρὸς σχηματισμόν τοῦ φακέλου καί ὑποβολήν αὐτοῦ εἰς τήν προσαρμολογούμενην, ἵνα προσεχῶς συνέλθῃ Ἐ' Προσυνοδικήν Πανορθόδοξον Διάσκεψιν, ἥτις καί θά ἐγκρίνῃ καί θά παραπέμψῃ αὐτά εἰς τήν τελικὴν μορφήν τῆ Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου». Ὅμως, ἀπό ὅ,τι ἐνημερωθήκαμε στήν Σύνοδο, **ἡ προλαβοῦσα Ἱερά Σύνοδος δέν ἀπέστειλε**

* Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ναυπάκτου καί Ἁγίου Βλασίου κ. Γερόθεος μέ τήν παροῦσα ἐπιστολή του (ἀρ. πρωτ. 20 τῆς 20ῆς Ἰανουαρίου 2016) διαπιστώνει **σοβαρότατες ἐλλείψεις**, ὅσον ἀφορᾷ στήν τήρησιν τῆς διαδικασίας, πού θά ἔπρεπε νά ἀκολουθηθεῖ, γιά τήν ἔγκρισιν ἀπό τήν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῶν κειμένων, πού θά πᾶνε στή Μεγάλη Σύνοδο.

τίς παρατηρήσεις της.

Ὡς μέλος τῆς Δ.Ι.Σ. ἐζήτησα τόν Δεκέμβριο τοῦ 2015 νά μᾶς δοθοῦν τά κείμενα καί μᾶς ἐδόθησαν τόν Ἰανουάριο τοῦ 2016¹. Στήν συνέχεια ἐμελέτησα τά τελικά κείμενα σέ συνδυασμό μέ τά κείμενα πού εἶχαν καταρτισθῆ ἀπό τίς τέσσερις Προσυνοδικές Πανορθόδοξες Διασκέψεις καί διεπίστωσα ὅτι **ὑπάρχουν διαφορές**, λόγω τῶν ἀναθεωρήσεων τῶν κειμένων καί τῶν συμπτήξεων.

Κατόπιν τούτων **ἀναφύονται διάφορα ἐρωτήματα:**

1. Ποιά Δ.Ι.Σ. ἐνέκρινε τίς ἀναθεωρήσεις τῶν συγκεκριμένων κειμένων τῶν Προσυνοδικῶν Πανορθόδοξων Διασκέψεων;

2. Ποιά Δ.Ι.Σ. ἀσχολήθηκε μέ τά θέματα αὐτά καί τί παρατηρήσεις ἔκανε;

3. Ποιοί καί πόσοι Ἀρχιερεῖς ἐγνώριζαν τά σημεία πού ἀναθεωρήθηκαν;

4. Γιατί δέν ἐτέθησαν πρὸς ἔγκρισιν ἀπό τήν Ἱεραρχία τά κείμενα αὐτά καί παραπέμφθηκαν στήν Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο, **ἐν ἀγνοίᾳ τῶν Ἱεραρχῶν;**

5. Πόσοι Ἀρχιερεῖς γνώριζαν τά ἀναθεωρημένα κείμενα, ἐκτός ἀπό μᾶς τούς Συνοδικούς Μητροπολίτες, οἱ ὅποιοι πρόσφατα λάβαμε γνώση αὐτῶν, ἀφοῦ ἐν τῷ μεταξύ ἐγκρίθηκαν ἀπό τούς ἀντιπροσώπους τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν καί ἐστάλησαν στήν Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο;

Μακαριώτατε,

Τά ἐρωτήματα πού θέτω εἶναι σοβα-

ρά καί **χρῆζουν ἀπαντήσεων**, οἱ ὁποῖες ἀπαντήσεις πρέπει νά ἀποσταλοῦν σέ ὄλους τούς Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας μας, γιατί δέν μπορεῖ ἡ παρούσα Διαρκῆς Σύνοδος νά ἀναλάβῃ μιά τέτοια μεγάλη εὐθύνη. Ὅπως γνωρίζω ἐπαρκῶς, διακρίνεσθε ἀπό ὑψίστη συνείδηση ἐκκλησιαστικότητας καί «δημοκρατικότητας» καί **δέν ἐπιθυμεῖτε νά περάσουν τέτοια σοβαρά θέματα «ἐν κρυπτῷ καί παραβύστῳ».**

Ἰδιαιτέρως, αὐτό ἔχει σημασία, γιατί σέ ἓνα σημεῖο γράφεται: «Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θεωρεῖ καταδικαστέαν πᾶσαν διάσπασιν τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ὑπό ἀτόμων ἢ ομάδων, ἐπί προφάσει τηρήσεως ἢ διήθεν προασπίσεως τῆς γνήσιας Ὁρθοδοξίας» (Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τόν λοιπόν Χριστιανικόν κόσμον, σελ. 22). Δηλαδή, ἂν τελικῶς ληφθοῦν ἀπό τήν Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀποφάσεις, τίς ὁποῖες οἱ Ἀρχιερεῖς, οἱ μοναχοί καί θεολόγοι τίς ἀγνοοῦν, καί οἱ ὁποῖες ἀντιβαίνουν σέ πατερικές θέσεις, θά ἔχουν εὐθύνη καί θά ὑπόκεινται σέ κρίσεις καί κατακρίσεις ἂν ἀρνηθοῦν νά τίς ἐφαρμόσουν;

Θέτοντας αὐτά ὑπ' ὄψιν σέ Σᾶς, Μακαριώτατε, καί στούς Σεβασμιωτάτους Ἀρχιερεῖς, διατελῶ,

Ἐλάχιστος ἐν Χριστῷ ἀδελφός

Ὁ Ναυπάκτου καί Ἁγίου Βλασίου

† Ἱερόθεος

1. Σημ. «Π»: Τό θέμα τῆς δημοσιοποιήσεως τῶν κειμένων, πού θά συζητηθοῦν ἀπό τήν Μεγάλη Σύνοδο, εἶναι μιά ἱστορία μέ μεγάλο ἔλλειμμα διαφάνειας ὅσον ἀφορᾷ στόν συνοδικό (δημοκρατικό) τρόπο λειτουργίας. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι οἱ γραφειοκράτες τῶν οἰκουμενικῶν (οἰκουμενιστικῶν) διαλόγων κρατοῦσαν μυστικά τά κείμενα, πού συζητοῦσαν καί ἀποφάσιζαν στίς Προσυνοδικές Διασκέψεις. Εὐτυχῶς, τόν Ἰανουάριο τοῦ 2016, μέ τήν ἀπαίτηση κάποιων Ἐκκλησιῶν, κατά τήν Συνάντησιν τῶν Προκαθημένων στό Σαμπεζύ, ἀποφασίσθηκε νά δημοσιοποιηθοῦν τά κείμενα, ἀλλίως θά ἦμασταν μέχρι τήν τελευταία στιγμή στό σκοτάδι.

**ΕΝΔΕΙΚΤΙΚΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ
ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΖΟΜΕΝΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ
τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γλυφάδας κ. Παύλου**

Ἡ προετοιμαζόμενη Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος, ἡ ὁποία ἀναμένεται νά συγκληθεῖ τό 2016, ἔχει χαρακτηριθεῖ ὡς Πανορθόδοξη, ἀλλά κάποιοι μελετητές ὑποστηρίζουν ὅτι θά ἔπρεπε νά χαρακτηριθεῖ Οἰκουμενική. Παρακάμπτοντας αὐτή τήν ὑφιστάμενη διαφορά στή θεολογική θεώρηση, θά θέλαμε νά θέσουμε κάποια ἐρωτήματα.

1. Ἡ πρώτη καίρια ἐρώτηση εἶναι: **πόσο σκόπιμη καί ἀναγκαία** εἶναι σήμερα ἡ σύγκληση μιᾶς τέτοιας συνόδου; Ὁ Ἅγιος Ἰουστίνος ὁ Πόποβιτς ἔγραφε τό 1971, πρὸς τήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τῆς Σερβικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, μεταξύ ἄλλων, καί τά ἐξῆς: «... Εἰς τήν Ἐκκλησίαν, διά τήν ὁποίαν ὁ Θεάνθρωπος εἶναι τό πᾶν καί τά πάντα, οὐδέν ἐπιτρέπεται νά ρυθμίζεται “κατά ἀνθρώπον”, “κατά τήν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων, κατά τά στοιχεῖα τοῦ κόσμου καί οὐ κατά Χριστόν”... Ἐάν καί τά σύγχρονα προβλήματα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας δέν λύονται μέ τόν Θεάνθρωπον καί κατά τόν θεανθρώπινον, ἀποστολικόν, ἀγιοπατερικόν τρόπον, εἶναι ἀδύνατον νά λυθοῦν ὀρθοδόξως καί θεαρέστως... Προσωπικῶς δέν βλέπω, ὅτι κατά τās σημερινάς περιστάσεις

ὑπάρχει πράγματι ἀναπόφευκτος ἀνάγκη διά τήν σύγκλησιν τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἐάν ὅμως ὑπάρχη, ἡ παροῦσα στιγμή εἶναι ἡ πλέον ἀκατάλληλος εἰς τήν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας μας... Πᾶσα νέα Οἰκουμενική Σύνοδος δέν θά εἶναι οὔτε Ἁγία, οὔτε Οἰκουμενική, οὔτε Ὀγδόη, ἐάν πρωτίστως δέν δεχθῆ τās προγενεστέρas οἰκουμενικάs καί ἀσαλεύτους ἀποφάσεις των»¹.

Ἐπίσης, ὁ ὁσιος Γέροντας Φιλόθεος Ζερβάκος ἐτόνιζε: «Ὡστε ὄλως περιττή νομίζομεν ὅτι εἶναι ἡ σύγκλησις Οἰκουμενικῆς Συνόδου περί ζητημάτων, εἰς τά ὁποῖα ἔχουν ἀποφανθῆ διά τῶν Ἱερῶν Κανόνων οἱ Θεῖοι Ἀπόστολοι καί θεόσοφοι Πατέρες καί Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας»². Πράγματι, στή θεματολογία τῶν πολυετῶν Διασκέψεων τῶν Προσυνοδικῶν ἐπιτροπῶν συναντοῦμε κάποια θέματα, τά ὁποῖα εἶναι «ἡσσοнос σημασίας ἢ ἔχουν ἤδη λυθεῖ ἀπό τήν Παράδοσὴ μας, γιά τά ὁποῖα ὅμως, ὡς μή ὄφειλε, ἔχουν ἀναλωθεῖ πολλές ὥρες συζητήσεων καί διορθόδοξης συνεργασίας»³.

2. Ἡ δεύτερη καίρια ἐρώτηση εἶναι: θά ὑπάρξει στή μέλλουσα νά συνέλθει Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος **ὀριοθέτηση τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως** ἔναντι τῶν

1. Ὀσίου Ἰουστίνου Πόποβιτς, «Περί τήν μελετωμένην “Μεγάλην Σύνοδον” τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὑπόμνημα πρὸς τήν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Σερβικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας».

2. Βλ. Ὁ Γέρον Φιλόθεος Ζερβάκος (Ὁ οὐρανοδρόμος ὁδοιπόρος), τόμ. Β΄, ἔκδ. «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 1988, σελ. 43-49 καί πρωτοπρεσβυτέρου Θεοδώρου Ζήση, Ὁ Ὅσιος Φιλόθεος Ζερβάκος ὡς ἀγωνιστής καί ὁμολογητής τῆς Ὁρθοδοξίας. Μέ ἀναφορές στήν ἐπικαιρότητα, ἔκδ. «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 2014, σελ. 101 κ.ἑξ.

3. Πρωτοπρεσβ. Ἀναστασίου Γκοτσοπούλου, «Ἀπλές σκέψεις πόνου καί ἀγωνίας», Ὀκτώβριος 2015.

ποικίλων αϊρέσεων καί πλανῶν; Μέχρι στιγμῆς δέν διαφαίνεται κάτι τέτοιο, ἐκτός καί ἂν υἱοθετηθεῖ ἡ ὁμόφωνη συνοδική πρόταση τοῦ Πατριαρχείου τῆς Σερβίας, τό ὁποῖο ζητᾷ τήν τυπική ἀναγνώριση τῶν δύο σημαντικῶν, ἀντιπαπικῶν Συνόδων, δηλαδή τῶν Η΄ καί Θ΄ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, οἱ ὁποῖες δικαίωσαν τόν Μέγα Φῶτιο καί τόν Ἅγιο Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ ἀντίστοιχα. «Τυχόν ρητή καί ἄμεση ἀπόρριψη τοῦ αἰτήματος αὐτοῦ ἢ ἔμμεση ἀπόρριψή του μέ τήν παραπομπή σέ “συνοδικές” καλένδες τοῦ μέλλοντος (ἀπωτέρου ἢ μᾶλλον ἀπωτάτου) θά κλονίσει τή θεολογική ἀξιοπιστία καί Ὁρθοδοξία τῆς Πανορθόδοξου Συνόδου!»⁴. [...]

6. Ἡ ἔκτη ἀπορία εἶναι: γιά ποιό λόγο ἀποφασίστηκε ὅτι κάθε Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία θά ἐκπροσωπεῖται **μέ 24 ἐπισκόπους τό πολύ**, σύν τόν Προκαθήμενό Της καί ὅτι κάθε Ἐκκλησία θά διαθέτει μόνο μία ψῆφο; «Σύμφωνα μέ τήν Ἱερά Παράδοση καί τά διαχρονικά πρότυπα τῶν Ὁρθοδόξων Συνόδων, ἡ συμμετοχή ἀπάντων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐπισκόπων θεωρεῖται ἀπολύτως ἀδίρητη ἀνάγκη γιά τήν σύγκληση μιᾶς Πανορθόδοξου, Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου καί ὄχι μόνον ἡ ἐπιλογή 24 ἐπισκόπων τό πολύ σύν τόν Προκαθήμενο. Παρέλκει βεβαίως νά τονισθεῖ τό γεγο-

νός ὅτι στίς Ὁρθόδοξες Συνόδους ἐκτός τῶν Ἐπισκόπων συμμετεῖχαν καί κληρικοί κατωτέρων βαθμίδων, ὅπως Καθηγούμενοι, Ἀρχιμανδρίτες, Ἱερεῖς, Μοναχοί, καθώς ἐπίσης καί ὁ πιστός λαός. [...]

7. Τελευταία ἀπορία: **γιά ποιό λόγο δέν ὑπῆρξε ἐνημέρωση** τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, πολύ δέ μᾶλλον τῶν περισσοτέρων Ἐπισκόπων καί Συνόδων τῶν Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, γιά τίς σημαντικές διεργασίες τῆς μελλούσης νά συνέλθει Συνόδου; Ἀκόμα καί διακεκρυμένοι Ἐπίσκοποι τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, δέν ἔχουν τή στοιχειώδη ἐνημέρωση γιά τά τεκταινόμενα. Αὐτό δέν ἀποτελεῖ ἐκκλησιολογικό ἔλλειμμα;

Μέ βάση τά προαναφερθέντα, θά θέλαμε νά καλέσουμε τόν πιστό λαό σέ **διαρκῆ ἐγρήγορη καί προσευχή**, ὥστε νά ἀποφευχθοῦν τυχόν ἀστοχίες, σύγχυση καί σχίσματα. Ἐπισημαίνουμε ὅτι **ἂν ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος ἀποδειχθεῖ ὄντως Σύνοδος Ἁγίων Πατέρων**, θά τήν ἀποδεχθῶμε, ἂν ὅμως ἐπιχειρηθεῖ ἀναίρεση ἢ «διόρθωση» ἀποφάσεων προηγούμενων Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἢ Τοπικῶν Συνόδων καί Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖες ἔλαβαν οἰκουμενικό κύρος, τότε ἡ μόνη ἐπιλογή μας θά εἶναι νά τήν ἀπορρίψουμε.

- Ἡ *Παρακαταθήκη* ἀναρτᾶται στήν ἱστοσελίδα orthodoxnet.gr καί σέ φιλικές ἱστοσελίδες.
- Ὁ π. Ἀρσένιος Βλαγκόφτης, σύμβουλος ἐκδόσεως τῆς *Παρακαταθήκης*, κάθε Κυριακή 9-10 π.μ. ἔχει ἐκπομπή στήν τηλεόραση Atlas TV, ἡ ὁποία ἐκπέμπει στήν Κεντρική Μακεδονία. Οἱ ἐκπομπές ἀναρτῶνται καί στό διαδίκτυο.

4. Ὡς ἄνωτ.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΝΟΔΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΣΥΝΟΔΙΚΕΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ*

Ἡ πορεία πρὸς τὴ Μεγάλῃ Σύνοδο τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας βαίνει πρὸς τὸ τέλος τῆς. Τὴν Πεντηκοστή τοῦ 2016, ἐκτός ἀπροόπτου.

Ἐλπίδα καὶ ἀγωνία, ἀνάμεικτα συναισθήματα, γιὰ τὴν ἔκβαση τῆς συνόδου. Κάθε σύνοδος εἶναι μίᾳ διακινδύνευσις. **Θά τὴν ἀποδεχθεῖ ἄραγε τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ἢ θά ὑπάρξουν σχίσματα;**

Ἐνα εἶναι τὸ ἀδιαφιλονίκητο κριτήριον: ἡ ὀρθοδοξία τῶν ἀποφάσεων τῆς, ἡ πιστότης στὴν διδασκαλία τῶν Οἰκουμένων Συνόδων. Ὅπως τὸ διατύπωσε ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής: «Ἐκεῖνας οἶδεν ἀγίας καὶ ἐγκρίτους συνόδους ὁ εὐσεβὴς τῆς Ἐκκλησίας κανὼν, ἅς ὀρθότης δογμάτων ἔκρινεν» (PG 90, 148).

Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τίς **προϋποθέσεις**, τίς **διαδικασίες** καὶ τίς **ἀποφάσεις** τῆς. Προσευχόμαστε ὅλα νὰ γίνουν ἀγιοπνευματικά καὶ ὄχι μὲ μεθόδους τοῦ κόσμου τούτου, οἱ ὁποῖες δὲν εἶναι δυστυχῶς ἄγνωστες στὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία. Ἡ ἐκκοσμίκευσις καὶ ὁ ἀνθρωποκεντρισμὸς εἶναι κακές καὶ ἐπικίνδυνες προϋποθέσεις. Τὸ «*ἐπόμενοι τοῖς ἀγίοις πατράσι*» καὶ ἡ ἐκζητήσις τοῦ θεοῦ θελήματος εἶναι ἀσφαλεῖς προϋποθέσεις. «*Ὅτε ὠμίλουν ἐκ τοῦ νοός μου, συνέβαινον λάθῃ*», ἔλεγε ὁ ἅγιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ.

Οἱ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς ἔχουν τὴν εὐθύνη. Ἐμεῖς οἱ μοναχοί, μαζί μὲ τὸν πιστὸ λαὸ τῆς Ἐκκλησίας, μποροῦμε νὰ προσευχόμαστε μὲ ταπεινοφροσύνη νὰ τοὺς φωτίσει τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ὥστε νὰ ὁμιλήσουν

μὲ Πνεῦμα Ἅγιον καὶ «*νοῦν Χριστοῦ*».

Παράλληλα, μὲ ταπεινὸ φρόνημα καὶ μὲ φόβον Θεοῦ, μποροῦμε νὰ ἐκφράξουμε ἐκεῖνο πού νιώθουμε ὡς ἀποστολικὴ καὶ ἀγιοπατερικὴ παρακαταθήκη, πού πρέπει νὰ διαφυλαχθῇ ἀναλλοίωτη.

Γιὰ τὸ φλέγον θέμα «*Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον*», θεωροῦμε ὅτι **πρέπει νὰ ἀποφευχθῇ μιά συνοδικὴ ἀπόφανσις, ὅτι οἱ ἑτεροδόξοι ἐκκλησίες ἔχουν «ἐκκλησιαστικὸ χαρακτῆρα»** (ecclesiality, δηλαδή ὅτι εἶναι ἐκκλησίες μὲ τοὺς χαρακτῆρες τῆς Μίας Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας), ἐν ὧσφ δὲν ὑπάρχει μεταξύ Ὁρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων ἐνότης πίστεως, λατρείας, διοικήσεως, ἡθους, καὶ κυρίως ταυτότητος ἐμπειρίας τῆς Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος «*σύν πᾶσι τοῖς ἀγίοις*».

Γιὰ κάποια θέματα κοινωνικῆς φύσεως, πού ἀφοροῦν τὴν εἰρήνη καὶ τὴν εὐστάθεια τῶν ἀγίων τοῦ Θεοῦ τοπικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν μας, προσευχόμαστε ἐμπόνως ὡς «*μέλη*» τοῦ αὐτοῦ ἀγίου Σώματος τοῦ Χριστοῦ, «*μέλη ἐκ μέρους*» καὶ «*ἀλλήλων μέλη*» (βλ. Α΄ Κορ. ιβ΄ 25-27, Ρωμ. ιβ΄ 5), νὰ μὴ ἐπιτρέψει ὁ Κύριος τριγμούς στὴν ἐνότητα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας.

Θεωροῦμε ὅτι σέ ὠρισμένα θέματα δὲν πρέπει νὰ παραβλεφθοῦν καὶ οἱ θέσεις τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ οἱ παρεμβάσεις τῆς. Ὅσον ἀφορᾷ π.χ. τὸ ζήτημα τοῦ **συνεορτασμοῦ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν ἑτεροδόξων**, ὑπάρχει ἡ παρέμβασις τῆς Ἱερᾶς

* Ἐκ τοῦ περιοδικοῦ Ὁ Ὅσιος Γρηγόριος, τῆς Ἱ. Μ. Ὁσ. Γρηγορίου Ἁγ. Ὁρους, τ. 40 (2015), σσ. 176-179.

Κοινότητα του Ἁγίου Ὁρους πρὸς τὴν Β΄ Προσυνοδική Διάσκεψι, μετὰ τὴν χαρακτηριστικὴν φράσι: «διὸ καὶ ἀποδοκιμάζομεν οἰανδήποτε ἀλλαγὴν τοῦ Πασχαλίου». Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἐν προκειμένῳ καὶ ἡ ἀποδοχὴ τῆς παρεμβάσεως αὐτῆς ἀπὸ τὸν πρόεδρο τῆς Β΄ Προσυνοδικῆς Πανορθοδόξου Διασκέψεως μετὰ τὰ ἐξῆς λόγια: «*Θεωρῶ φυσικὸν νὰ ἐκφράσων οὔτοι πρὸς ἡμᾶς εὐλαβῶς τὴν ἄποψιν, τὸ φρόνημα καὶ τὴν γνώμην των. Ὀφείλομεν νὰ τοὺς προσέξωμεν. Ἀποδίδομεν ἰδιαίτεράν σημασίαν καὶ προσοχὴν εἰς τὴν τάξιν τῶν μοναχῶν, καὶ ἰδιαίτερος τῶν σεβασμίων Πατέρων τοῦ Ἁθῶ. Παρακαλῶ ὑμᾶς ὅπως, ἐν τῇ ἐξετάσει τῶν θεμάτων ἐν ταῖς ἐπιτροπαῖς, ἔχητε ὑπὲρ ὅσων καὶ τὴν ἀσκητικὴν ἄποψιν τῶν μοναχῶν*» (βλ. Συνοδικὰ VIII, ἐκδ. Ὁρθοδόξου Κέντρου τοῦ Οἴκουμενικοῦ

Πατριαρχείου, Σαμπεζύ 1994, σελ. 119).

Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὰ θέματα πού ἄπτονται τῆς μοναχικῆς ζωῆς καὶ ἰδιότητος ἢ Ἱερά Κοινότητος τοῦ Ἁγ. Ὁρους ἔχει ἐκφράσει ἐπίσημη τοποθέτησι, κατὰ τὴν ὁποία ὁ μοναχός, ὁ ὁποῖος ἔχει καρεῖ μετὰ «ρασοευχή» καὶ δὲν ἔχει λάβει ἀκόμη τὸ «μεγάλον Σχῆμα», εἶναι μοναχός καὶ ἡ μοναχικὴ ἰδιότης του παραμένει ἀνεξίτηλη παρὰ τὴν τυχόν ἐκπτώσιν του ἀπὸ τὸν μοναχικὸν βίον (βλ. ΕΔΙΣ ΡΚΘ΄, 20.8.1993). Θεωροῦμε ἐπὶ αὐτοῦ ὅτι ἱερολογοῦντες τὸν γάμο ἐκπεσόντος μοναχοῦ ὑποβαθμίζομε τὴν δυνατότητα μετανοίας τοῦ –γνωστῆς ἀπὸ πάμπολλες διηγήσεις τῶν συναξαρίων περὶ πρώων ἐκπεσόντων μοναχῶν– καὶ τὴν προθυμίαν φιλοθέου ἐπιστροφῆς του στὴν πρὸς Θεὸν μοναχικὴν ὑποσχέσει.

Ἅγιος Παῖσιος: Θὰ λειτουργήσουν οἱ πνευματικοὶ νόμοι*

Γιὰ τὴν Τουρκία [ὁ Γέροντας Παῖσιος] διεκήρυσσε μετὰ βεβαιότητα: «Θὰ διαλυθεῖ, οἱ Κοῦρδοι θὰ κάνουν κράτος καὶ οἱ μεγάλες δυνάμεις θὰ μᾶς δώσουν τὴν Πόλιν. Ὅχι ἐπειδὴ μᾶς ἀγαποῦν ἀλλὰ γιατί θὰ οἰκονομήσει ὁ Θεὸς τὰ πράγματα ἔτσι, ὥστε τὸ συμφέρον τους θὰ εἶναι νὰ τὴν ἔχουμε ἐμεῖς. **Θὰ λειτουργήσουν οἱ πνευματικοὶ νόμοι.** Οἱ Τοῦρκοι ἔχουν νὰ πληρῶσουν πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ πού ἔχουν κάνει. Αὐτὸ τὸ Ἔθνος θὰ καταστραφεῖ, διότι δὲν προῆλθε μετὰ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Τὰ κόλλυβά τους τᾶχουν στὸ ζωνάρι τους (δηλαδὴ πλησίασε τὸ τέλος τους). Ὁ ἅγιος Ἀρσένιος ἔλεγε πρὶν ἀπὸ τὴν Ἀνταλλαγὴν: “Τὴν Πατρίδα μας θὰ τὴν χάσουμε, ἀλλὰ πάλι θὰ τὴν βροῦμε”. Ὁ Γέροντας συνέστησε νὰ μεταφρασθῇ τὸ Εὐαγγέλιον στὴν τουρκικὴ γλῶσσα, ἐπειδὴ πίστευε ὅτι θὰ βαπτιστοῦν πολλοὶ Τοῦρκοι.

* Ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ † Ἱερομονάχου Ἰσαάκ, *Βίος Γέροντος Παΐσιου τοῦ Ἀγιορείτου*, ἐκδ. Ἱεροῦ Ἠσυχαστηρίου Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, Μεταμόρφωσι Χαλκιδικῆς, 2009, σ. 740.

Μητροπολίτης Ναυπάκτου και Ἀγίου Βλασίου κ. Ἱεροθέος
Ἡ ἐνότητα γιὰ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι δεδομένη
ἢ ἀναζητᾶται ἐπειδὴ ἔχει ἀπολεσθῆ;*

[...]

Ἐπομένως, ἐκτός ἀπὸ τὴν ἐπικύρωση τῶν ἀποφάσεων ὑπὸ τῶν ἐκπροσώπων τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ τὴν ἐνημέρωση τῆς Ἐκκλησίας, τὰ κείμενα αὐτὰ ἀπεστάλησαν καὶ γιὰ σχετικές σκέψεις καὶ ἀποφάσεις τῆς Ἐκκλησίας μας, ἥτοι τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. **Εὐνόπτον, λοιπόν, τυγχάνει ὅτι τὰ κείμενα-ἀποφάσεις θά τεθοῦν πρὸς συζήτηση στὰ Μέλη τῆς Ἱεραρχίας μας**, διότι ἡ Ἐκκλησία θά λάβη ἀπόφαση νά τὰ ἀποδεχθῆ καὶ νά τὰ ψηφίσῃ, μέ τὴν μίαν ψῆφον πού διαθέτει, στίς Συνεδριάσεις τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. [...]

1. Στό κείμενο-ἀπόφαση «**Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τόν λοιπόν Χριστιανικόν κόσμον**» γίνεται λόγος γιὰ τὴν αὐτοσυνειδησία καὶ τὴν ἐνότητα τῆς «Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας» (ἄρθ. 1) καὶ μάλιστα, ὅπως γράφεται, «κατὰ τὴν ὄντολογικὴν φύσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἐνότης αὐτῆς εἶναι ἀδύνατον νά διαταραχθῆ» (ἄρθ. 6). Ταυτοχρόνως ὁμως γίνεται λόγος γιὰ τὸν «θεολογικὸν διάλογον μετὰ διαφόρων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν» καὶ τὴν συμμετοχὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας στὴν Οἰκουμενικὴ κίνηση, «ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι διὰ τοῦ διαλόγου δίδει (ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία) δυναμικὴν μαρτυρίαν τοῦ πληρώματος τῆς ἐν Χριστῷ ἀληθείας καὶ τῶν πνευματικῶν αὐτῶν θησαυρῶν πρὸς τοὺς ἐκτός αὐτῆς, μέ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τὴν προλείανσιν τῆς ὁδοῦ τῆς ὁδηγούσης πρὸς τὴν ἐνότητα» (ἄρθ. 6).

Τίθενται ἐρωτήματα: Μέ τὴν ὡς ἄνω φράση: «τῆς ὁδοῦ τῆς ὁδηγούσης πρὸς τὴν ἐνότητα» ἐννοεῖται τὸ νά ἐπανέλθουν οἱ ἐκτός αὐτῆς (τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας) εἰς τὴν ἐνότητα; Τότε, πῶς γράφεται ἄλλοῦ ὅτι οἱ διμερεῖς θεολογικοὶ διάλογοι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μέ τὴν συμμετοχὴ τῆς στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνηση γίνονται «ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ἀναζητήσεως, βάσει τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας τῶν Ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τῆς ἀπολεσθείσης ἐνότητος τῶν Χριστιανῶν» (ἄρθ. 5); **Δηλαδή, ἡ ἐνότητα γιὰ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι δεδομένη ἢ ἀναζητᾶται ἐπειδὴ ἔχει ἀπολεσθῆ;**

* Ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴ (ἀρ. πρωτ. 11 τῆς 18.1.2016) τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπάκτου καὶ Ἀγίου Βλασίου κ. Ἱεροθέου πρὸς τὴν Δ.Ι.Σ. γιὰ τὸ θέμα τῆς μελλούσης «Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου».

**ΕΠΙΧΕΙΡΟΥΝ ΜΙΑ ΘΕΣΜΙΚΗ ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΗΣΗ
ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΥ ΣΥΓΚΡΗΤΙΣΜΟΥ - ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ**

του κ. Δημητρίου Τσελεγγίδη, Καθηγητού Δογματικής της Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ.

Θεσσαλονίκη 3/2/2016

Πρός
τὴν Ἱερά Σύνοδο
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
Ἰ. Γενναδίου 14
115 21 Ἀθήνα

Μακαριώτατε Ἅγιε Πρόεδρε,
Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,
[...]

**ΘΕΟΛΟΓΙΚΕΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΕΠΙ
ΤΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ:** «Σχέσεις τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον»

Τὸ κείμενο αὐτὸ ἐμφανίζει κατὰ συρροή τὴν **θεολογικὴ ἀσυνέπεια**, ἀλλὰ καὶ τὴν **ἀντίφασιν**. Ἐτσι, στὸ ἄρθρο 1 διακηρύσσει τὴν ἐκκλησιαστικὴ αὐτοσυνειδησία τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, θεωρώντας αὐτὴν –πολύ σωστά– ὡς τὴν «Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία». Ὅμως, στὸ ἄρθρο 6 παρουσιάζει μὴ ἀντιφατικὴ πρὸς τὸ παραπάνω ἄρθρο (1) διατύπωση. Σημειώνεται, χαρακτηριστικὰ, ὅτι «ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει τὴν ἱστορικὴν ὑπαρξίν ἄλλων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν μὴ εὗρισκομένων ἐν κοινῶνι μετ' αὐτῆς».

Ἐδῶ γεννᾶται τὸ εὐλόγο θεολογικὸ ἐρώτημα: Ἄν ἡ Ἐκκλησία εἶναι «ΜΙΑ», κατὰ τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως καὶ τὴν αὐτοσυνειδησία τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας (Ἄρθρο 1), τότε, πῶς γίνεται λόγος γιὰ ἄλλες Χριστιανικὲς Ἐκκλησίες; Εἶναι

προφανές, ὅτι αὐτὲς οἱ ἄλλες Ἐκκλησίες εἶναι ἑτερόδοξες.

Οἱ ἑτερόδοξες ὁμως «Ἐκκλησίες» δὲν μποροῦν νὰ κατονομάζονται καθόλου ὡς «Ἐκκλησίες» ἀπὸ τοὺς Ὁρθόδοξους, ἐπειδὴ, δογματικῶς θεωρούμενα τὰ πράγματα, δὲν μπορεῖ νὰ γίνεταί λόγος γιὰ πολλότητα «Ἐκκλησιῶν», μὲ διαφορετικὰ δόγματα καὶ μάλιστα σέ πολλὰ θεολογικὰ θέματα. Κατὰ συνέπεια, ἐνὸς οἱ «Ἐκκλησίες» αὐτὲς παραμένουν ἀμετακίνητες στὶς κακοδοξίες τῆς πίστεώς τους, δὲν εἶναι θεολογικὰ ὀρθὸ νὰ τοὺς ἀναγνωρίζουμε ἐκκλησιαστικότητα –καὶ μάλιστα θεσμικὰ– ἐκτὸς τῆς «Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας».

Στὸ ἴδιο ἄρθρο (6) ὑπάρχει καὶ δεύτερη σοβαρὴ θεολογικὴ ἀντίφασιν. Στὴν ἀρχὴ τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ σημειώνεται τὸ ἐξῆς: «Κατὰ τὴν ὄντολογικὴν φύσιν τῆς Ἐκκλησίας ἡ ἐνότης αὐτῆς εἶναι ἀδύνατον νὰ διαταραχθῆ». Στὸ τέλος, ὁμως, τοῦ ἴδιου ἄρθρου γράφεται, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μὲ τὴν συμμετοχὴ τῆς στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησις ἔχει ὡς «ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τὴν προλεΐανσιν τῆς ὁδοῦ τῆς ὁδηγούσης πρὸς τὴν ἐνότητα».

Ἐδῶ, τίθεται τὸ ἐρώτημα: Ἐφόσον ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι δεδομένη, τότε τί εἶδους ἐνότητα Ἐκκλησιῶν ἀναζητεῖται στὸ πλαίσιο τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως; Μήπως ὑπονοεῖται ἡ ἐπιστροφή τῶν Δυτικῶν χριστιανῶν στὴ ΜΙΑ καὶ μόνη Ἐκκλησία; Κάτι τέτοιο, ὁμως, δὲν διαφαίνεται ἀπὸ τὸ γράμμα

καί τό πνεῦμα σύνολου τοῦ Κεϊμένου. Ἀντίθετα, μάλιστα, δίνεται ἡ ἐντύπωση, ὅτι ὑπάρχει δεδομένη διαίρεση στήν Ἐκκλησία καί οἱ προοπτικές τῶν διαλεγόμενων ἀποβλέπουν στήν διασπασθεῖσα ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας.

Θεολογική σύγχυση προκαλεῖ μέ τήν ἀσάφειά του καί τό ἄρθρο 20, τό ὁποῖο λέγει: «Αἱ προοπτικά τῶν θεολογικῶν διαλόγων τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας μετά τῶν ἄλλων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καί Ὁμολογιῶν προσδιορίζονται πάντοτε ἐπί τῆ βάσει τῶν κανονικῶν κριτηρίων τῆς ἤδη διαμορφωμένης ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως (κανόνες 7 τῆς Β΄ καί 95 τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῶν Συνόδων)».

Ὅμως, οἱ Κανόνες 7 τῆς Β΄ καί 95 τῆς Πενθέκτης κάνουν λόγο γιά τήν ἀναγνώριση τοῦ Βαπτίσματος συγκεκριμένων αἰρετικῶν, πού ἐκδηλώνουν ἐνδιαφέρον γιά προσχώρηση στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Ἀλλά, ἀπό τό γράμμα καί τό πνεῦμα τοῦ θεολογικῶς κρινομένου Κεϊμένου, ἀντιλαμβανόμαστε, ὅτι δέν γίνεται καθόλου λόγος γιά ἐπιστροφή τῶν ἑτεροδόξων στήν Ὁρθόδοξη καί μόνη Ἐκκλησία. Ἀντίθετα, **στό Κεϊμένο θεωρεῖται τό Βάπτισμα τῶν ἑτεροδόξων ἐκ προοιμίου –καί χωρίς Πανορθόδοξη ἐπ’ αὐτοῦ ἀπόφαση– ὡς δεδομένο.** Μέ ἄλλα λόγια, **τό Κεϊμένο υἰοθετεῖ τήν «βαπτισματική θεολογία».** Ταυτόχρονα, ἀγνοεῖται σκοπίμως τό ἱστορικό γεγονός, ὅτι οἱ σύγχρονοι ἑτεροδόξοι τῆς Δύσεως (Ρ/λικοί καί Προτεστάντες) ἔχουν ὄχι ἓνα, ἀλλά σωρεία δογμάτων, πού διαφοροποιοῦνται ἀπό τήν πίστη τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας (ἐκτός τοῦ filioque, κτιστή Χάρι τῶν μυστηρίων, πρωτεῖο, ἀλάθητο, ἄρνηση τῶν εἰκόνων καί τῶν ἀποφάσεων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων κ.ἄ.).

Εὐλόγα ἐρωτηματικά ἐγείρει καί τό **ἄρθρο 21,** ὅπου σημειώνεται, ὅτι «ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία... ἐκτιμᾷ θετικῶς τά ὑπ’ αὐτῆς (ἐνν. τῆς Ἐπιτροπῆς «Πίστις καί Τάξις») ἐκδοθέντα θεολογικά κείμενα... διά τήν προσέγγισιν τῶν Ἐκκλησιῶν». Ἐδῶ, θά πρέπει νά παρατηρήσουμε, ὅτι **τά κείμενα αὐτά δέν κριήθηκαν ἀπό τίς Ἱεραρχίες τῶν Τοπικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.**

Τέλος, στό **ἄρθρο 22** δίδεται ἡ ἐντύπωση, ὅτι ἡ Μέλλουσα νά συνέλθει Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος προδικάζει τό ἀλάθητο τῶν ἀποφάσεών της, ἐπειδή θεωρεῖ, ὅτι «ἡ διατήρησις τῆς γνησίας ὀρθοδόξου πίστεως διασφαλίζεται μόνον διά τοῦ συνοδικοῦ συστήματος, τό ὁποῖον ἀνέκαθεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀπετέλει τόν ἀρμόδιον καί ἔσχατον κριτήν περί τῶν θεμάτων τῆς πίστεως». Στό ἄρθρο αὐτό παραγνωρίζεται τό ἱστορικό γεγονός, ὅτι **στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἔσχατο κριτήριο εἶναι ἡ γρηγορούσα δογματική συνείδηση τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας,** ἡ ὁποία στό παρελθόν ἐπικύρωσε ἢ θεώρησε ληστρικές ἀκόμη καί Οἰκουμενικές Συνόδους. **Τό συνοδικό σύστημα ἀπό μόνο του δέν διασφαλίζει μηχανιστικά τήν ὀρθότητα τῆς ὀρθοδόξου πίστεως.** Αὐτό γίνεται μόνον, ὅταν οἱ συνοδικοί Ἐπίσκοποι ἔχουν μέσα τους ἐνεργοποιημένο τό Ἅγιο Πνεῦμα καί τήν Ὑποστατική Ὁδό, τόν Χριστό δηλαδή, ὅποτε, ὡς συνοδικοί, εἶναι στήν πράξη καί «ἐπόμενοι τοῖς ἀγίοις πατράσι».

ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΟΤΙΜΗΣΗ ΤΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ

Μέ ὅσα γράφονται καί ὅσα ὑπονοοῦνται σαφῶς στό παραπάνω Κεϊμένο, εἶναι προφανές, ὅτι **οἱ ἐμπνευστές καί οἱ συντάκτες του ἐπιχειροῦν μιά θεσμική νομιμοποίηση τοῦ Χριστιανι-**

κοῦ Συγκρητισμοῦ-Οἰκουμενισμοῦ, μέ μιά ἀπόφαση Πανορθοδόξου Συνόδου. Αυτό, ὅμως, θά ἦταν καταστροφικό γιά τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Γι' αὐτό προτείνω, ταπεινῶς, τήν καθολική ἀπόσυρσή του.

Καί μία θεολογική παρατήρηση στό Κείμενο: «Τό μυστήριον τοῦ γάμου καί τα κωλύματα αὐτοῦ». Στό ἄρθρο 5, ἡ σημαίνεται: «ὁ γάμος Ὁρθοδόξων μεθ' ἑτεροδόξων κωλύεται κατά κανονικήν ἀκρίβειαν, μή δυνάμενος νά εὐλογηθῆ (κανόν 72 τῆς Πενθέκτης ἐν Τρούλλῳ συνόδου) δυνάμενος ὅμως νά εὐλογηθῆ κατά συγκατάβασιν καί διά φιλανθρωπίαν, ὑπό τόν ρητόν ὅρον ὅτι τά ἐκ τοῦ γάμου τούτου τέκνα θέλουν βαπτισθῆ καί ἀναπτυχθῆ ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ».

Ἐδῶ, ὁ ρητός ὅρος ὅτι «τά ἐκ τοῦ γάμου τούτου τέκνα θέλουν βαπτισθῆ καί ἀναπτυχθῆ ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ», ἀντιστρατεύεται τήν θεολογική κατοχύρωση τοῦ γάμου ὡς μυστηρίου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί τοῦτο, ἐπειδή ἐμφανίζεται ἡ τεκνογονία –σέ συνάρτη-

ση μέ τί βάπτισα τῶν τέκνων στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία– νά νομιμοποιεῖ τήν ἱερολογία τῶν μικτῶν γάμων, πράγμα σαφῶς ἀπηγορευμένο ἀπό Κανόνα (72 τῆς Πενθέκτης) Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Μέ ἄλλα λόγια, μιά μή Οἰκουμενική Σύνοδος, ὅπως εἶναι ἡ Μέλλουσα Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος, ἐμφανίζεται νά σχετικοποιεῖ ρητή ἀπόφαση Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Καί αὐτό εἶναι ἀπαράδεκτο.

Καί κάτι ἀκόμη. Ἄν ὁ ἱερολογημένος γάμος δέν ἀποδώσει τέκνα, νομιμοποιεῖται θεολογικῶς αὐτός ὁ γάμος ἀπό τήν πρόθεση τοῦ (τῆς) ἑτεροδόξου συζύγου νά ἐντάξει τά ἐνδεχόμενα παιδιά του στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία;

Κατά θεολογική συνέπεια, λοιπόν, ἡ παρ. 5, ἡ πρέπει νά ἀπαλειφθεῖ.

Μέ βαθύτατο σεβασμό
Δημήτριος Τσελεγγίδης
Καθηγητής Α.Π.Θ.

Κοινοποίηση: σέ ὅλους τοὺς Ἱεράρχες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

ΟΡΑΤΟΣ Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΤΟΥ ΣΧΙΣΜΑΤΟΣ

τοῦ κ. Δημητρίου Τσελεγγίδη, Καθηγητοῦ Δογματικῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ.

Θεσσαλονίκη 10/2/2016

Πρός τήν
Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
Ἰ. Γενναδίου 14
115 21 Ἀθήνα

Μακαριώτατε Ἁγιε Πρόεδρε,
Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,
Ἐν ὄψει τῆς μελλούσης νά συνέλθει Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου, θά ἤθελα

νά θέσω για ακόμη μία φορά, εύλαβως, ενώπιόν Σας κάποιες θεολογικού χαρακτήρα σκέψεις μου, πού ελπίζω νά Σας φανοῦν ἀξιοποιήσιμες.

Ἀπό μία ἔρευνα, πού πραγματοποιήσα, διαπίστωσα μέ δυσάρεστη ἐκπληξη, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος –ἀπό τό 1961 πού ἄρχισαν οἱ Πανορθόδοξες Προσυνοδικές Διασκέψεις γιά τήν παραπάνω Μεγάλη Σύνοδο– δέν ἀσχολήθηκε μέ τίς ἀποφάσεις τῶν Διασκέψεων αὐτῶν σέ ἐπίπεδο Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας. Τοῦτο εἶχε ὡς συνέπεια, νά φτάσουμε στήν δυσχερεῖ σημερινή ἐκκλησιαστική κατάστασι. Νά ἔχουμε, δηλαδή, ἐκκλησιαστικές ἀποφάσεις γιά τά κρίσιμα θέματα μιᾶς Μεγάλης Πανορθόδοξου Συνόδου, γιά τίς ὁποῖες, ὅμως, **ὑπάρχει σοβαρό ἔλλειμμα συνοδικῆς καλύψεως τους** ἀπό τήν Τοπική Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας, ὅπως προβλέπεται, ἄλλωστε, ἀπό τίς Προσυνοδικές Διασκέψεις.

Αὐτήν τή στιγμή βρισκόμαστε ἐκκλησιαστικῶς στό προτελευταῖο στάδιο τῶν ὀριστικῶν ἀποφάσεων τῆς Μεγάλης Πανορθόδοξου Συνόδου. Φρονῶ, ὅτι τά πράγματα –παρά τήν ἐξαιρετική σοβαρότητά τους– εἶναι ἀκόμη ἰάσιμα. Ὡς γνωστόν, τό Συνοδικό Σύστημα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας ἀποτελεῖ ἀγιοπνευματική ἐκκλησιαστική λειτουργία, ὄχι μόνο γιά τά θέματα τῆς διοικήσεως καί τῆς ζωῆς της, ἀλλά καί γιά τήν ἀκριβῆ διατύπωση τῆς δογματικῆς διδασκαλίας της. Εἰδικότερα, φρονῶ, ὅτι τό συνοδικό ἔλλειμμα τῶν παρελθόντων 55 ἐτῶν μπορεῖ σίγουρα νά θεραπευθεῖ τώρα, ἐφόσον οἱ ἀποφάσεις τῆς ἐπικειμένης Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, σχετικά μέ τά θέματα τῆς μελλούσης Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὁρθοδοξίας, θά εἶναι σύμφωνες μέ τήν αὐτοσυνειδησία τῆς Ἐκκλησίας καί τήν ἀγιοπνευματική ἐμπει-

ρία τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεώς της.

Καί κάτι ἄλλο συναφές καί ἐξαιρετικά σοβαρό. Διάβασα, προσεκτικά, τόν δημοσιευμένο προσφάτως «Κανονισμό Ὁργανώσεως καί Λειτουργίας τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου» καί ἔχω νά Σας καταθέσω μία θεολογικοῦ-δογματικοῦ χαρακτήρα παρατήρησή μου.

Συγκεκριμένα, στό Ἄρθρο 12, μέ θέμα «Ψηφοφορία καί ἔγκρισις τῶν Κειμένων», σημειώνονται τά ἐξῆς σημαντικά: «Ἡ ψηφοφορία ἐπί τῶν συζητηθέντων καί ἀναθεωρηθέντων ὑπό τῆς Συνόδου κειμένων ἐπί τῶν θεμάτων τῆς ἡμερησίας διατάξεως,

1. Συνδέεται πρὸς τὰς αὐτοκεφάλους Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας καί ὄχι πρὸς τά καθ' ἕκαστον μέλη τῶν ἐν τῇ Συνόδῳ ἀντιπροσωπειῶν αὐτῶν, συμφώνως πρὸς τήν ὁμόφωνον σχετικήν ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως τῶν Προκαθημένων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν,

2. Ἡ κατά Ἐκκλησίας καί ὄχι κατά τά μέλη αὐτῶν ψήφισις ἐν τῇ Συνόδῳ τῶν κειμένων δέν ἀποκλείει τήν ἀρνητικήν θέσιν ἑνός ἢ καί πλειόνων ἀρχιερέων μιᾶς ἀντιπροσωπείας αὐτοκεφάλου τινός Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπί τῶν γενομένων τροπολογιῶν ἢ καί ἐπί ἑνός κειμένου γενικώτερον, ἢ διαφωνία τῶν ὁποίων καταχωρίζεται εἰς τά Πρακτικά τῆς Συνόδου, καί

3. Ἡ ἀξιολόγησις τῶν διαφωνιῶν αὐτῶν εἶναι πλέον **ἐσωτερικόν ζήτημα** τῆς εἰς ἣν ἀνήκουν αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας, ἢ ὁποῖα δύναται νά ὑποστηρίξῃ τήν θετικήν ψήφον αὐτῆς ἐπί τῇ βάσει τῆς ἀρχῆς τῆς ἐσωτερικῆς πλειονοψηφίας, ἐκφράζεται δέ ὑπό τοῦ Προκαθημένου αὐτῆς, διό καί δέον ὅπως προβλεφθῇ εἰς αὐτήν ὁ ἀναγκαῖος χῶρος καί χρόνος δι' ἐσωτερικήν συζήτησιν ἐπ' αὐτοῦ».

Στό Ἄρθρο αὐτό βλέπουμε, ὅτι ἡ

όμοφωνία τῆς Μεγάλης Συνόδου περι-
ορίζεται στή μία ψήφο κάθε Τοπικῆς
Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας. Οἱ ἐπιμέρους
διαφωνίες –ἐφόσον αὐτές συμβαίνει
νά ἀποτελοῦν μειοψηφία, στό πλαίσιο
τῶν Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν– ἀφήνονται
ὡς «ἐσωτερική ὑπόθεσή τους», πράγμα
πού εἶναι ἐκκλησιολογικῶς ἀπαράδε-
κτο γιά τήν συγκεκριμένη Πανορθόδοξη
Σύνοδο, ὅταν μάλιστα συμβαίνει τό θέμα
τῆς διαφωνίας νά εἶναι γιά δογματική
ὑπόθεση. Καί ἡ περίπτωση αὐτή εἶναι
πάρα πολύ πιθανή. Λόγου χάριν, τό θέμα
τῆς αὐτοσυνειδησίας καί τῆς ταυτότη-
τας τῆς Ἐκκλησίας, πού πραγματεύεται
τό Κείμενο: «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου
Ἐκκλησίας πρός τόν λοιπόν χριστιανι-
κόν κόσμον», εἶναι θέμα ἐκκλησιολογι-
κό, δηλαδή κατεξοχῆν δογματικό. Κατά
συνέπεια, δέν εἶναι θεολογικά ἐπιτρε-
πτό, ἕνα Κείμενο πού προωθεῖται πρός
ἐγκριση, ἀπό τή μία μεριά νά εἰσπνεῖται
**οὐσιαστικά τήν Προτεσταντική θεω-
ρία τῶν «κλάδων»** –νομιμοποιώντας μέ
τήν ἀποδοχή του τήν ὑπαρξη πολλῶν
Ἐκκλησιῶν μέ πολύ διαφορετικά δόγμα-
τα– καί ἀπό τήν ἄλλη ὁ «Κανονισμός
Ὁργανώσεως καί Λειτουργίας τῆς Συνό-
δου» αὐτῆς νά ἀγνοεῖ στήν πράξη τούς
ἐνδεχόμενους μειοψηφοῦντες Ἱεράρχες
τῶν ἐπιμέρους Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν καί
νά μὴν λαμβάνει σοβαρώτατα ὑπόψη τίς
θεολογικές τοποθετήσεις τῆς ἐπισκοπι-
κῆς συνειδήσεώς τους.

Καί ἐδῶ γεννᾶται τό εὐλόγο θεολο-
γικό-δογματικό ἐρώτημα: Πῶς θά ὁμολο-
γηθεῖ στήν προκειμένη περίπτωση ἡ μία
πίστις τῆς Ἐκκλησίας, «ἐν ἐνί στόματι
καί μιᾷ καρδίᾳ»; Πῶς θά μπορέσουν οἱ

Συνοδικοί Πατέρες νά ποῦν: «ἔδοξε τῷ
Ἁγίῳ Πνεύματι καί ἡμῖν»; Πῶς θά ἀπο-
δείξουν ὅτι ἔχουν «νοῦν Χριστοῦ», ὅπως
ὑποστηρίζουν οἱ θεοφόροι Πατέρες τῶν
Οἰκουμενικῶν Συνόδων τῆς Ἐκκλησίας;

Μακαριώτατε,

**Στά δογματικά θέματα, ὡς γνω-
στόν, ἡ ἀλήθεια δέν βρίσκεται στήν
πλειονοψηφία τῶν Συνοδικῶν Ἀρχιε-
ρέων.** Ἡ ἀλήθεια καθεαυτήν εἶναι πλει-
οψηφική, γιατί στήν Ἐκκλησία ἡ ἀλή-
θεια εἶναι Ὑποστατική πραγματικότητα.
Γι' αὐτό, καί ὅσοι διαφωνοῦν μέ αὐτήν,
ἀποκόπτονται ἀπό τήν Ἐκκλησία, ἀφοῦ
καθαροῦνται καί ἀφορίζονται κατά πε-
ρίπτωση. **Ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος**
δέν ἐπιτρέπεται νά ἀφήσει σέ κατώτερα
συνοδικά σώματα τό ἐξαιρετικά σοβαρό
θέμα τῆς ἐνδεχόμενης διαφωνίας τῶν
μειοψηφούντων ἐπισκόπων σέ δογματι-
κά θέματα. **Ἐπιβάλλεται, ὡς ἀνώτατο
συνοδικό σῶμα, νά ἐπιληφθεῖ αὐτοῦ
τοῦ θέματος ἄμεσα, γιατί διαφορετικά
ὑπάρχει ὁρατός ὁ κίνδυνος τοῦ Σχί-
σματος στήν Ἐκκλησία,** τήν στιγμή
ἀκριβῶς, πού ἡ Μεγάλη αὐτή Σύνοδος
φιλοδοξεῖ νά ἐπαναβεβαιώσει τήν ὁρατή
ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας μας.

Μέ βαθύτατο σεβασμό
ἀσπάζομαι τήν δεξιάν Σας

Δημήτριος Τσελεγγίδης
Καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς
τοῦ Α.Π.Θ.

Κοινοποίηση: σέ ὅλους τούς Ἱεράρχες
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

ΕΠΙΔΙΩΚΟΥΝ

ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΗ ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΩΝ «ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»*

του κ. Ιωάννη Τάτση, Θεολόγου

Ἡ εἰσαγωγική εἰσήγηση τοῦ Οἰκου-
μενικοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου στή
Σύναξη τῶν Προκαθημένων τῶν Ὁρθο-
δόξων Ἐκκλησιῶν στή Γενεὴ ἀποτελεῖ
πραγματι μιά κραυγή ἀγωνίας.

Τῆς προσωπικῆς δικῆς του ἀγωνί-
ας μίπως τό ἐγχείρημα τῆς σύγκλησης
τῆς Μεγάλης Συνόδου ἀποτύχει. Στὴν
εἰσήγησή του αὐτὴ ὁ Πατριάρχης πα-
ρέθεσε τὰ πολλὰ μικρὰ καὶ μεγαλύτερα
προβλήματα πού προέκυψαν κατὰ τίς
ἐργασίες προετομασίας τῆς Μεγάλης
Συνόδου καὶ τὰ ὅποια εἶναι ἀπαραίτητο
ἄμεσα νά ἐπιλυθοῦν, ἂν πραγματι ὅλες
οἱ Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες ἐπιθυμοῦν τὴ
σύγκληση τῆς Μεγάλης Συνόδου τὸν
προσεχῆ Ἰούνιο.

Μεταξύ τῶν ζητημάτων πού ἔθεσε
ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος ἦταν καὶ
ἐκεῖνο τῆς **αὐθεντίας τῆς Συνόδου**.
Ἀνέφερε σχετικά: *«Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη
Σύνοδος θέλει πραγματοποιηθῆ εἰς μίαν
ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ θεσμοὶ γε-
νικῶς διέρχονται κρίσιν αὐθεντίας, ἀμ-
φισβητούμενοι ὑπὸ τοῦ συγχρόνου ἀν-
θρώπου, τοῦτο δέ τείνει νά ἐπιηρεάσῃ,
δυστυχῶς, καὶ τὸν χῶρον τῆς Ἐκκλησί-
ας. Συνοδικαὶ ἀποφάσεις, αἱ ὁποῖαι ἄλ-
λοτε ἐγένοντο σεβασταὶ ὑπὸ τοῦ κλήρου
καὶ τοῦ λαοῦ ὡς φωνὴ Θεοῦ («ἔδοξε γάρ
τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ ἡμῖν» (Πράξ. ιε',
28), σήμερον ἀμφισβητοῦνται ὑπὸ μερί-
δος πιστῶν, ἐνίοτε πρὶν ἢ ληφθοῦν καὶ
ἀνακοινωθοῦν. Εἶναι γνωστὸν ὅτι καὶ ἡ
ἀποφασισθεῖσα ἵνα συνέλθῃ Ἁγία καὶ*

*Μεγάλη Σύνοδος ἀμφισβητεῖται ὑπό-
τινων «ἀγωνιστῶν τῆς Ὁρθοδοξίας»,
ἀποκαλούμενη ὑπ' αὐτῶν «ληστρική»
πρὶν ἢ ἀκόμη συνέλθῃ. Ποῖον κανονικόν
κῦρος θά ἔχουν αἱ ἀποφάσεις τῆς Ἁγίας
καὶ Μεγάλης Συνόδου καὶ ποίας κανονι-
κᾶς συνεπειᾶς θά ἔχη ἡ τυχόν ἀνυπα-
κοή πρὸς αὐτάς;»*

Ἡ πατριαρχική ἀναφορά σέ «ἀγω-
νιστῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» προφανῶς δέν
ἀφορᾷ τίς ὁμάδες τῶν παλαιομερολογι-
τῶν ἢ τῶν ἀκραιῶν ζηλωτῶν πού ἔχουν
διακόψει τὴν ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μὲ
τὴν Ἱεραρχία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου
ἢ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἀνα-
φορά γίνεται γιὰ κληρικούς, λαϊκούς
ἀλλὰ καὶ ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησί-
ας, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἐκφράσει κατὰ
καιροῦς –κάποτε ἴσως καὶ μὲ αὐστηρὸ
λόγο– τὴν ἔντονη ἀνησυχία τους γιὰ
τίς ἀποφάσεις πού μέλλει νά λάβει
ἡ Μεγάλη Σύνοδος. Οἱ ἀντιδράσεις
αὐτῆς φαίνεται πὼς ἐνοχλοῦν τόσο πολὺ
τὸν Πατριάρχη Βαρθολομαῖο καὶ τοὺς
οἰκουμενιστικούς κύκλους τοῦ Φαναρί-
ου, ὥστε νά ἐπιζητεῖται μία ἐκ τῶν προ-
τέρων πανορθόδοξη ἀπόφαση ἐπιβολῆς
κυρώσεων καὶ «κανονικῶν συνεπειῶν»
γιὰ ὅσους τυχόν ἀμφισβητήσουν τίς
ἀποφάσεις τῆς Μεγάλης Συνόδου. Πρό-
κειται περὶ οἰκουμενιστικῆς συγχύσεως
καὶ παραλογισμοῦ. Ἐνῶ τό κύριο ἔργο
μῆς Μεγάλης Συνόδου θά ἔπρεπε νά
εἶναι ἡ καταδίκη τῆς παναίρεσης τοῦ
Οἰκουμενισμοῦ, τώρα ἐπιδιώκεται τό

* Ἀναρτήθηκε 5.2.2016 στό thriskeftika.blogspot.gr

ἀκριβῶς ἀντίθετο, ἢ καταδίκη ὧσων ἀντιστέκονται στὸν Οἰκουμενισμό.

Θά πρέπει ἐπιτέλους οἱ Φαναριῶτες νά κατανοήσουν ὅτι οἱ ἐκφραζόμενες ἀμφισβητήσεις περὶ τοῦ ἔργου τῆς Μεγάλης Συνόδου δέν προέρχονται ἀπὸ ἕναν ἄκρατο ζηλωτισμό ἢ μίᾳ ἐκ τῶν προτέρων ἀπόρριψη κάθε πατριαρχικῆς πρωτοβουλίας. Οἱ ἀποφάσεις τῆς Μεγάλης Συνόδου, ὅπως καὶ κάθε Συνόδου, ὀφείλουν νά ἀποτελοῦν συνέχεια τῆς ἀγιογραφικῆς καὶ πατερικῆς παράδοσης τῆς Ἐκκλησίας μας. **Ἀποφάσεις πού ἔρχονται σέ ἀντίθεση μέ τὴν μέχρι σήμερα παραδεδομένη πίστη καὶ κανονικὴ τάξη τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι προφανῶς καρπὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος οὔτε μποροῦν ἐκ τῶν προτέρων νά ἐνδυθοῦν μέ αὐθεντία καὶ κύρος, πού θά πηγάζει ἀπλῶς καὶ μόνο ἀπὸ τὴ συμμετοχὴ ὅλων τῶν Προκαθημένων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν στὴ Μεγάλῃ Σύνοδο.** Γιά παράδειγμα, κατάργηση ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας μας, πού ὀρίζουν τὰ σχετικά μέ τίς σχέσεις Ὁρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων, προκειμένου νά ἐξυπηρετηθοῦν οἰκουμενιστικοὶ σχεδιασμοὶ ψευτοενώσεως τῶν Χριστιανῶν στό μέλλον, δέν μπορεῖ νά γίνῃ ἀποδεκτὴ ἀκόμη κι ἂν προσυπογραφεῖ ἀπὸ τοὺς Προκαθημένους ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Οἱ ἅγιοι

Πατέρες, πού ἔθεσαν ὅρια καὶ ἐπέβαλαν «κανονικὲς κυρώσεις» σέ ὅσους «κοινωνοῦν» μέ τοὺς ἑτεροδόξους, ἀποφάσισαν πράγματι ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ ὄχι μέ γνώμονα φαναριώτικους ὀραματισμούς ἐπίτευξης ἑνώσεως ἀπάντων τῶν χριστιανῶν τοῦ κόσμου.

Γνωρίζει πάντως πολὺ καλά ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος τοὺς κινδύνους πού ὑπάρχουν, ἐάν ἐπιχειρηθεῖ ἀπὸ τὴ Μεγάλῃ Σύνοδο ἀμφισβήτηση ἢ ἀναθεώρηση τῆς πατερικῆς παράδοσης καὶ τῶν ἱερῶν Κανόνων. Γιά τοῦτο, μετὰ τὸ προαναφερθέν αἴτημά του γιά τὸ τί δέον γενέσθαι μέ ὅσους τυχόν ἀμφισβητήσουν τίς ἀποφάσεις τῆς Μεγάλης Συνόδου, καταλήγει «Φρονοῦμεν ὅτι τοῦτο δέον νά διευκρινηθῇ ὑφ' ἡμῶν πρὸς ἀποφυγὴν συγχύσεως παρὰ τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ καὶ ἄλλων δυσαρέστων συνεπειῶν ἐν τῷ σώματι τῆς Ἐκκλησίας». Δέν γνωρίζουμε ἂν στό πατριαρχικὸ ἐρώτημα ἀπάντησε κάποιος ἀπὸ τοὺς Προκαθημένους τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν –τό ἄρθρο γράφεται ἐν ὧσφ βρίσκονται σέ ἐξέλιξη οἱ ἐργασίες τῆς Σύναξης στὴ Γενεύη. Εἶναι πάντως ἐξαιρετικὰ ἀμφίβολο ὄχι μόνο ἐάν τελικὰ θά συγκληθεῖ ἡ Μεγάλῃ Σύνοδος ἀλλά, κι ἂν αὐτὸ τελικὰ συμβεῖ, τί πραγματικὰ οὐσιῶδες μπορεῖ νά προσφέρει ἢ σύγκλησὶ τῆς στὴν Ἐκκλησία.

ΣΥΝΟΔΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ, ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΙΣΤΙΣ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑ

τοῦ κ. Ἰωάννη Τάτση, Θεολόγου

Τὸ σχέδιο κεμένου πού ἐγκρίθηκε ἀπὸ τὴν Ε΄ Προσυνοδικὴ Πανορθόδοξο Διάσκεψη (Σαμπεζύ-Γενεύη, 10-17 Ὀκτωβρίου 2015) μέ τίτλο «Σχέσεις τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον» ἀποτελεῖ ὅπωςδῆποτε τὸ πιὸ κρίσιμο ἀπὸ τὰ κείμενα πού

ἔχουν ὑποβληθεῖ πρὸς υἱοθέτηση ἀπὸ τὴ Μεγάλῃ Σύνοδο.

[...]

Τὸ ἄρθρο 22 τοῦ κεμένου ἀναφέρει: «Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θεωρεῖ καταδικαστέαν πᾶσαν διάσπασιν τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὸ ἀτόμων ἢ ομά-

δων, ἐπί προφάσει τηρήσεως ἢ δῆθεν προασπίσεως τῆς γνησίας Ὁρθοδοξίας. Ὡς μαρτυρεῖ ἡ ὅλη ζωὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ διατήρησις τῆς γνησίας ὀρθοδόξου πίστεως διασφαλίζεται μόνον διὰ τοῦ συνοδικοῦ συστήματος, τό ὁποῖον ἀνέκαθεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀπετέλει τόν ἀρμόδιον καί ἔσχατον κριτήν περὶ τῶν θεμάτων πίστεως».

Τέτοιες θέσεις ὑποστηριζόμενες ἀπό φαναριώτικους ἢ ἄλλους κύκλους, πού ἐπιδιώκουν τὴν ἐπιβολὴν ἑνὸς ἰδιότυπου «πρωτείου» τῶν ἐπισκόπων καὶ δὴ τῶν Πατριαρχῶν καὶ Ἀρχιεπισκόπων ἐπὶ τοῦ ποιμνίου τους, εἶναι ἴσως ἀναμενόμενες. Ἀλλά, ὅταν προτείνονται γιὰ υἰοθέτησιν ὡς ἀπόφασιν τῆς Μεγάλης Συνόδου, κινδυνεύουν νὰ καταστοῦν πολλαπλῶς ἐπιζήμιες γιὰ τό παρόν καὶ τό μέλλον τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἡ ὑποστηριζόμενη στό συγκεκριμένον ἄρθρο θέσιν ὁδηγεῖ ἀναπόδραστα σέ πολλά ἐρωτήματα:

Ὑπάρχει στήν Ὁρθόδοξην Ἐκκλησίαν ἀλάθητον στίς ἀποφάσεις τῶν Συνόδων; Ἀρκεῖ ἀπό μόνῃ τῆς ἢ Σύνοδος τῶν ἐπισκόπων, ἢ ἐπὶ τό αὐτό συνάντησίν τους, γιὰ νὰ διασφαλίσῃ τὴν ὀρθότητα τῶν ἀποφάσεων γιὰ ζητήματα πίστεως; Ἐάν μία Σύνοδος συγκληθῇ ὑπὸ ἐπισκόπων, πού δέν εἶναι ζῶντες φορεῖς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού δέν εἶναι ἅγιοι, ἢ ἀκόμη χειρότερα ἀπὸ ἐπισκόπους πού κινοῦνται μέ γνώμονα τὴν «ἐκκλησιαστικὴν διπλωματίαν» ἢ τὴν κοσμικὴν φιλοδοξίαν ἐπιβολῆς τους ἐπὶ τῶν ἄλλων συνεπισκόπων τους, οἱ ἀποφάσεις τῆς θὰ ἀποτελέσουν ἐκ τῶν προτέρων κανόνα πίστεως τῆς Ἐκκλησίας; Ἡ διατήρησις τῆς «γνησίας ὀρθοδόξου πίστεως» διασφαλίστηκε διαχρονικὰ μόνον μέσῳ συνοδικοῦ συστήματος καὶ ὄχι μέσῳ ἁγίων μορφῶν, πού πολλακίς ἀποτέλεσαν

τὴν μειοψηφία στίς Συνόδους; Ἡ Σύνοδος τῆς Φερράρας-Φλωρεντίας, ἐπὶ παραδείγματι, συνέβαλε στή διαφύλαξιν τῆς πίστεως ἢ ὁ «μειοψηφίας» ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός; Καὶ γενικότερα, ἢ συνείδησις τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἢ ζῶσα πατερικὴ παράδοσις, τό «κόσκινο» τῶν ἁγίων Πατέρων, κατὰ τὸν ὁσίο Παῖσιον τὸν Ἁγιορείτη, δέν ἀποτελεῖ κριτήριον ὀρθῆς πίστεως;

Τί ἐπιδιώκει τελικὰ ὁ συντάκτης τοῦ κειμένου «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον»; Τὴ φήμιωσι κάθε θεολόγου, κληρικοῦ καὶ μοναχοῦ πού δέν ἀποτελοῦν μέλη κάποιας Συνόδου ὡς ἀναρμόδιων νὰ ὁμιλοῦν γιὰ θέματα πίστεως;

Τέλος ὡς μὴ λησμονοῦμε καὶ κάτι ἄλλο σημαντικό περὶ τοῦ ὁποῖου οὐδὲν ἀναφέρει τό κείμενον. **Πόσο σωστά λειτουργεῖ σήμερον τό συνοδικὸν σύστημα στίς κατὰ τόπους Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες;** Πότε ἄκουσε κάποιος διαφορετικὴ ἀπὸ ἐκείνη τοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου γνώμη ἢ ἀποψη ἐπισκόπου – μέλους τῆς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου; **Πόσο ἀπέχει στήν πράξιν καὶ τὸν τρόπο καθημερινῆς λειτουργίας τό παπικὸν πρωτεῖον ἀπὸ τὴν φαναριώτικην συνοδικότητα;** Οἱ «θρόνων διάδοχοι» τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας εἶναι σέ ὅλες τίς περιπτώσεις καὶ «τρόπων μέτοχοι» τῶν ἁγίων Πατέρων;

Τό ζητούμενον εἶναι, **ἔστω καὶ τὴν ὕστατην αὐτὴν στιγμήν,** κατὰ τὴν σύγκλησιν τῆς Μεγάλης Συνόδου ἢ καὶ πρό αὐτῆς, **νὰ λειτουργήσῃ πραγματικὰ τό συνοδικὸν σύστημα τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας,** ἅπαντες οἱ ἐπίσκοποι νὰ μελετήσουν τὰ κείμενα πού ἔχουν ὑποβληθῇ πρὸς υἰοθέτησιν στή Μεγάλῃ Συνόδῳ (ἀλήθεια, μπῆκε κανεὶς στόν

κόπο νά τούς τά κοινοποιήσει;) **καί νά ἀποφασίσουν ὡς γνήσιοι ἀκόλουθοι τῶν ἁγίων Πατέρων.** Γιατί, σέ ἀντίθεση μέ ὅσα ἀκούστηκαν στή Σύνοδο τῶν Προκαθημένων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν στή Γενεύη, δέν θά εἶναι ἀποτυχία τῆς Ἐκκλησίας τυχόν ἀναβολή ἢ ματαίωση τῆς Μεγάλης Συνόδου, ἀλλά θά εἶναι πραγματικά ἐπιζήμιο ἐάν υἱοθετηθοῦν

καί συνυπογραφοῦν κείμενα καί ἀρχές ἀντίθετες μέ ἐκείνες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί τῶν ἁγίων Πατέρων, μέ ἀπρόβλεπτες συνέπειες γιά τό μέλλον τῆς Ἐκκλησίας.

(Ἀπό τό thriskeftika.blogspot.gr 11.2.2016)

Ο ΚΟΣΜΗΤΟΡΑΣ ΚΑΙ Η «ΕΙΚΟΝΑ» ΤΟΥ

τοῦ κ. Παναγιώτη Τσαγκάρη,

Γενικοῦ Γραμματέα τῆς Πανελληνίας Ἑνώσεως Θεολόγων (Π.Ε.Θ.)

Ἡ ἱστοσελίδα Romfea.gr ἔφερε στή δημοσιότητα μία πρωτοφανή κίνηση στά χρονικά λειτουργίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ΑΠΘ. Ἡ εἶδηση ἀνέφερε ὅτι ὁ Κοσμήτορας τῆς Σχολῆς κ. Μιλτιάδης Κωνσταντίνου, ἀπομάκρυνε τό προσκυνητάρι μέ τήν εἰκόνα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπό τήν εἴσοδο τοῦ Πανεπιστημίου καί τό τοποθέτησε στόν 4ο ὄροφο, ἔξω ἀπό τό παρεκκλήσι τῆς Σχολῆς.

Στό δημοσίευμα αὐτό ἀπάντησε ὁ κ. Κοσμήτορας ὑποστηρίζοντας, μεταξύ ἄλλων, πώς «τό προσκυνητάρι μεταφέρθηκε στόν φυσικό του χῶρο, δηλαδή ἔξω ἀπό τό παρεκκλήσι τῆς Σχολῆς, προσδίδοντας ἱεροπρέπεια καί καθιστώντας εὐδιάκριτη τήν εἴσοδο τοῦ παρεκκλησίου», καθῶς ἐπίσης, πώς «οἱ ὅποιες παρεμβάσεις ἔγιναν, ἔχουν σκοπό τήν ἀποκατάσταση ζημιῶν καί τόν εὐπρεπισμό τῆς Σχολῆς», ἐνῶ ὑπογραμμίζει πώς ὅλα αὐτά δέν ἔχουν καμία σχέση μέ τή σχεδιαζόμενη λειτουργία τῆς κατεύθυνσης Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν στό Τμῆμα Θεολογίας τῆς

Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ΑΠΘ.

Ἐξομολογῶ ἐπιτραποῦν δύο παρατηρήσεις στά λεγόμενα τοῦ κ. Κοσμήτορα καί μία πρόταση.

1. Προβληματίζει ἔντονα τό γεγονός ὅτι, **ἡ ἐπιχειρηματολογία ἀλλά ἀκόμη καί ἡ φρασεολογία πού χρησιμοποιεῖ ὁ κ. Μ. Κωνσταντίνου** γιά τήν ἀπομάκρυνση τῆς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ ἀπό τήν εἴσοδο τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, **εἶναι οἱ ἴδιες ἀκριβῶς, πού χρησιμοποιοῦν καί οἱ ἄθεοι καί οἱ κάθε λογῆς χριστιανομάχοι καί εἰκονομάχοι,** γιά τήν ἀπομάκρυνση τῶν εἰκόνων ἀπό τά σχολεῖα, τά δικαστήρια καί γενικά, τά δημόσια κτίρια. Ὅλοι αὐτοί, κατά περίεργο τρόπο, ὑποστηρίζουν τήν ταυτόσημη θέση ὅτι, ὁ φυσικός χῶρος τῶν θρησκευτικῶν συμβόλων καί τῶν λατρευτικῶν ἀντικειμένων εἶναι μόνον ὁ χῶρος τῆς ἐκκλησίας.

2. Ἐκπλήσσει δυσάρεστα ἡ ἀναφορά τοῦ κ. Κοσμήτορα σέ «εὐπρεπισμό τῆς Σχολῆς», ὁ ὁποῖος πραγματοποιεῖται, μεταξύ τῶν ἄλλων, καί μέ τήν μετακίνηση τῆς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ! Δέν μπορεῖ

νά διανοηθεί κανείς ότι Κοσμίτορας Θεολογικής Σχολῆς πού, ὅπως ὁ ἴδιος ισχυρίζεται, εἶναι κοντά στήν Ἐκκλησία καί τήν διακονεῖ διαρκῶς, θεωρεῖ παράλληλα πώς, λόγω εὐπρεπισμοῦ, ἡ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ δέν ἀρμόζει νά βρίσκεται σέ περιοπτη θέση, σέ χῶρο τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. Διότι, τότε, κατά τήν ταπεινή μας γνώμη, δέν θά ἐπρόκειτο γιά εὐπρεπισμό τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἀλλά γιά τή μεγαλύτερη ἀπρέπεια καί ταυτόχρονα μία ἀσυγχώρητη βλασφημία πρὸς τό πρόσωπο τοῦ ἴδιου τοῦ Χριστοῦ καί πρὸς τήν Ἐκκλησία Του καί, μάλιστα, ἀπό ἕναν ἄνθρωπο πού ἐκ τῶν πραγμάτων ἔχει ταχθεῖ νά ὑπηρετεῖ τήν ὑψηλή ἐπιστήμη τῆς Θεολογίας.

Οἱ παραπάνω δύο παρατηρήσεις ὠθοῦν στή διατύπωση μίας πρότασης. Ἐπειδή, πολλές φορές, οἱ πράξεις,

πέρα τῶν πραγματικῶν αἰτίων πού τίς ἐπιβάλλουν, δημιουργοῦν ἀνεπιθύμητους συνειρμούς καί παράγουν δυσάρεστους συμβολισμούς, καλό θά ἦταν, ἐν προκειμένῳ, ὁ κ. Κοσμίτορας νά ἐπανεξετάσει τήν ἀπόφασή του, **ἐπαναφέροντας τό προσκυντάρι τοῦ Χριστοῦ στήν προτεραιία θέσης του** καί τοποθετώντας, ἀφοῦ τό ἐπιθυμεῖ, ἕνα ἄλλο προσκυντάρι ἔξω ἀπό τό παρεκκλήσι τῆς Σχολῆς, πού βρίσκεται στόν 4ο ὄροφο τοῦ κτιρίου. Κατ’ αὐτόν τόν τρόπο ἔμπρακτα θά ἀποδείξει τή μεταμέλειά του γιά τήν ἀνώφελη ἀναστάτωση, πού προκάλεσε μέ τήν ἄστοχη κίνηση τῆς ἀπομάκρυνσης τῆς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ. Σέ διαφορετική περίπτωση, θά λέγαμε, ὅτι ἡ παραίτηση πάντα κρύβει μέσα της καί μιά ἀξιοπρέπεια, ἰδιαίτερα ὅταν γίνεται ἐκούσια καί μέ εὐπρέπεια.

Ταξίαρχος Παναγιώτης Παναγιῶτης: Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ Παναγιά τόν κρατᾷ στοργικά στήν ἀγκαλιά της, ὅπως τόν μονάκριβο γιό της

Μεταφέρουμε τά παρακάτω ἀπό τόν καλό μας Ἀντιφωνητή (14.2.2016), πού φυλάσσει Θερμοσύλες στήν ἀκριτική μας Θράκη:

«Δέν ὑπάρχει μεγαλύτερη ἀπόδειξη γιά τή δύναμη τοῦ ἔθνους μας καί γιά τίς συλλογικές μας ἐλπίδες ἀπό τή λακωνική δήλωση τοῦ ταξίαρχου Παναγιώτη Παναγιῶτη Παναγιῶτη στό βοθροΜέγκα, σχετικά μέ τόν θάνατο τοῦ 34χρονο γιοῦ του Κωνσταντίνου μέ τό μοιραῖο Agusta Bell στήν Κίναρο.

Ὁ ταξίαρχος Παναγιώτης Παναγιῶτης, προσπέρασε τό ψευτοθλιμμένο ὕφος τῶν δημοσιογράφων καί τίς δηλώσεις δῆθεν συμμετοχῆς στό πένθος του, δέν ἀπάντησε στίς ἐρωτήσεις πού προσπάθησαν νά θέσουν αὐτοί μετά τή δήλωσή του καί περιορίστηκε νά πεῖ σέ τόνο σταθερό κι ἀξιοπρεπῆ, ἀκριβῶς καί μόνον ὅσα ὁ Αἰσχύλος ἢ ὁ Κολοκοτρώνης θά προσυπέγραφαν: “Ὁ γιός μου ἔπεσε ὑπέρ πατρίδος. Ἦταν μάχημος ἀξιωματικός, πού ἀποφοίτησε δεύτερος ἀπό τή Σχολή Ναυτικῶν Δοκίμων· δέν ἦταν οὔτε ἔνστολος, οὔτε ὑπάλληλος. Τοῦ ἀξίζει τιμή, διότι στή ζωή του ἀποφάσισε νά φυλάξει Θερμοσύλες. **Ἀπό προχθές τό ἀγόρι μου εἶναι ἀδελφός καί γιός ὅλων τῶν Ἑλλήνων,** ἀπό προχθές τό ἀγόρι μου πέρασε ἐπαξίως στό πάνθεον τῶν ἡρώων αὐτοῦ τοῦ περήφανου ἔθνους, ἀγωνιζόμενος κατά τῶν προαιωνίων ἐχθρῶν τῆς πατρίδος μας. Εἶμαι ὑπερήφανος πού ὑπῆρξε γιός μου. Μπορεῖ τοῦ γιοῦ μου νά ἔσβησε τῆς ζωῆς του τό καντίλι, ὅμως **εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ Παναγιά τόν κρατᾷ στοργικά στήν ἀγκαλιά της, ὅπως τόν μονάκριβο γιό της.** Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ.”»

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ:

Πόσοι χάθηκαν τή νύχτα του χαλασμού;

Τό άστραμμα άπ' τίς φλόγες κι ό κρότος άπ' τίς βροντές, τό βράδυ τής Έξόδου, συγκλόνισαν τούς λαούς τής γύρω περιοχής. Ό Μοριάς άναταράσσεται, στό Ίόνιο βλέπεται ή «θηρσκεία μ' ένα σταυρό», ή Ήπειρος βουβαίνει και ή Ρούμελη προβληματίζεται κι άναρωτιέται. Δύσκολη ή καταγραφή κατά τά άνθρώπινα. Δέν ξεχωρίζονται οί σκοτωμένοι άπ' τούς σωσμένους, τήν ώρα του χαλασμού. Τό έργο, τότε, άναλαμβάνουν τ' άπομεινάκια πού φεύγουν γιά έλεύθερους τόπους. Όλοι ζοϋν, σάν σέ όραμα, πηγαίνοντας προς τήν Έλευθερία. Δέν μπορούν νά φανταστοϋν ότι οί σύντροφοί τους χάθηκαν. Όλοι θεωροϋνται παρόντες στην καταμέτρηση τών ψυχών. Έτσι διδάχθηκαν και πίστεψαν οί Έξο-

δίτες. Στην Παναγία τής Βαρνάκοβας λύθηκε τό άίνιγμα, όταν Μ. Τρίτη άπόγιομα, έφτασαν τά «άγια λείψανα» του Μεσολογγίου. Οί καμπάνες του Νυμφίου χτυπάνε δοξαστικά, ύποδεχόμενες Ήρωες. Ό Ήγούμενος, Κοσμάς Θεοχάρης, ρωτάει: «Πόσοι χάθηκαν τή νύχτα τής Έξόδου;». Παίρνει ξεκάθαρη και πειστική άπάντηση άπό τά «λείψανα»: **«Κανείς δέν χάθηκε τή νύχτα. Άλλοι βαδίζαμε στή γη κι άλλοι στον οϋρανό»**. Βεβαιώνεται ή Όρθόδοξη πίστη πού δίδαξε ό Έπίσκοπος Ρωγών Ίωσήφ. Η Έκκλησία πιστών και μαρτύρων είναι ένιαία. Στρατευομένη και Θριαμβεύουσα.

Νικόλαος Σπ. Βούλγαρης
Καθηγητής Θεολογίας
Πρώην Δήμαρχος
Έρως Πόλεως Μεσολογγίου

Η Παρακαταθήκη παρακαλεί γιά τή συνδρομή σας

Γιά τήν άποστολή τής συνδρομής σας (έσωτερικού 10 €, έξωτερικού 30 € και Κύπρου 15 €) μπορείτε νά χρησιμοποιήσετε τήν ένθετη ταχυπληρωμή (έμπεριέχεται σέ δύο τεύχη τής Παρακαταθήκης έτησίως), ή όποία έχει χαμηλότερο ταχυδρομικό τέλος άπό τίς άλλες ταχυδρομικές έπιταγές ή νά καταθέσετε χρήματα σέ έναν άπό τούς κατωτέρω δύο τραπεζικούς λογαριασμούς, αναγράφοντας καθαρά τό όνοματεπώνυμό σας, έτσι όπως αναφέρεται στην έτικέτα του περιοδικού, πού λαμβάνετε.

Έθνική Τράπεζα: 421/614374-15, IBAN GR 4901104210000042161437415 και

Alpha Τράπεζα: 815-002101-039454, IBAN GR 34 0140 8150 8150 0210 1039 454

Γράφετε καθαρά τά στοιχεία σας

Έάν στείλατε μία φορά στή διάρκεια του έτους τή συνδρομή σας στην Παρακαταθήκη, άγνοήστε τήν ταχυπληρωμή, πού θά βρείτε γιά δεύτερη φορά έντός του περιοδικού.

Η άποστολή τών άποδείξεων σέ όσους έστειλαν συνδρομή γίνεται δύο φορές τό χρόνο.

Παρακαλοϋμε στό έντυπο τής ταχυπληρωμής νά γράφετε **καθαρά** στή θέση «Άποστολέας» τά στοιχεία σας, έτσι όπως αναγράφονται στην έτικέτα τής Παρακαταθήκης, πού λαμβάνετε. Έάν άλλα στοιχεία αναγράφουμε έμεις στην έτικέτα στον φάκελο τής Παρακαταθήκης και άλλα έσεις στην ταχυπληρωμή, πού μäs στέλνετε, δημιουργείται πρόβλημα. Παρακαλοϋμε επίσης νά γράφετε τό τηλέφωνό σας.

ΕΙΡΗΣΕΙΣ & ΣΧΟΛΙΑ

**Στήν Κρήτη τελικά
ή «Μεγάλη Σύνοδος»**

Στό «Ανακοινωθέν τῆς Συνάξεως τῶν Προκαθημένων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν» μέ ἡμερομηνία 31.1.2016, διαβάζουμε ὅτι ἡ Σύναξη τῶν Προκαθημένων πού πραγματοποιήθηκε στό Σαμπεζύ τῆς Ἐλβετίας ἀπεφάσισε νά πραγματοποιηθεῖ ἡ «Μεγάλη Σύνοδος» στήν «Ὁρθόδοξον Ἀκαδημίαν Κρήτης», ἀπό 16 ἕως 27 Ἰουνίου 2016 (19 Ἰουνίου εἶναι ἡ Κυριακή τῆς Πεντηκοστῆς).

Τά θέματα πού θά ἀπασχολήσουν τήν «Μεγάλη Σύνοδο» εἶναι, καθώς διαβάζουμε: 1. Ἡ ἀποστολή τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τόν σύγχρονον κόσμον, 2. Ἡ Ὁρθόδοξος Διασπορά, τό Αὐτόνομον καί ὁ τρόπος ἀνακηρύξεως αὐτοῦ, 3. Τό μυστήριον τοῦ γάμου καί τά κωλύματα αὐτοῦ, 4. Ἡ σπουδαιότης τῆς νηστείας καί ἡ τήρησις αὐτῆς σήμερον, 5. Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τόν λοιπόν χριστιανικόν κόσμον.

Τό πλέον σημαντικό εἶναι τό ἀναφερόμενο ὡς τελευταῖο στή σειρά θέμα.

Στό τεῦχος αὐτό τῆς *Παρακαταθήκης* δημοσιεύουμε κείμενα Ἀρχιερέων καί Θεολόγων, πού ἐκφράζουν σοβαρότατους προβληματισμούς καί ἐπιφυλάξεις γιά τήν ὀρθοδοξία τοῦ κειμένου «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τόν λοιπόν χριστιανικόν κόσμον».

Ὡς γνωστόν, στή Σύναξη τῶν Προκαθημένων, στό Σαμπεζύ, δέν πῆγε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἰερώνυμος, ἐπικαλεσθεῖς «προσωπικούς λόγους». Στήν Δ.Ι.Σ. ὅμως τοῦ Φεβρουαρίου 2016 ἀπεκαλύφθη ὁ ἀληθινός λόγος τῆς ἀπουσίας (βλ. ἐπόμενο σχόλιο).

«Βόμβα» Ἀθηνῶν ἐναντίον Φαναρίου

Δημοσιεύουμε τό Ἀνακοινωθέν, πού ἐξέδωσε μετά τίς ἐργασίες τῆς ἡ Διαρκῆς Ἱεράς Συνόδου (Δ.Ι.Σ.) τοῦ Φεβρουαρίου (3.2.2016) ἀπό τό ὁποῖο πληροφορούμεθα ὅτι «ἐνέργειες πού ὑπονομεύουν τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος» ἦταν, σύμφωνα μέ τήν Δ.Ι.Σ., ὁ λόγος πού δέν παρέστη ὁ Ἀρχιεπίσκοπος στή Σύνοδο τῶν Προκαθημένων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας (!)

Ἀναφέρει τό Ἀνακοινωθέν:

«Συνῆλθε σήμερα Τετάρτη, 3 Φεβρουαρίου 2016, στήν πρώτη Συνεδρία Της γιά τόν μῆνα Φεβρουάριο, ἡ Διαρκῆς Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπό τήν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἰερωνύμου.

Κατά τή σημερινή Συνεδρία:

Ἡ Διαρκῆς Ἱερά Σύνοδος ἐπικύρωσε τά Πρακτικά τῆς Ἐξουσιοδοτήσεως.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἡλείας κ. Γερμανός ἐνημέρωσε πλήρως τήν Ἱερά Σύνοδο γιά τή Σύναξη τῶν Προκαθημένων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας στή Γενεύη, στήν ὁποία ἐκπροσώπησε τόν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο.

Ἀκολούθησε εὐρύτατη συζήτηση γιά τό θέμα αὐτό καί γιά τήν μέλλουσα νά συγκληθεῖ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, καθώς καί γιά τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο θά ἐκπροσωπηθεῖ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Μακαριώτατος κατέθεσε σφραγισμένο φάκελο, τόν ὁποῖο χαρακτήρισε ἀπόρητο, προκεμένου νά φυλαχθεῖ στό ἐμπιστευτικό Ἀρχεῖο τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Ἱεράς Συνόδου, χωρίς πρὸς τό παρόν νά γίνει περαιτέρω χρήση του.

Μέ τό ύλικό τοῦ φακέλου ἐπιστηρίζεται (sic), ὅτι οἱ λόγοι γιά τούς ὁποίους ὁ Μακαριώτατος δέν παρέστη στή Σύνοδο τῶν Προκαθημένων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας δέν ἦσαν προσωπικοί, ὅπως ἐγράφη στό επίσημο ἀνακοινωθέν, ἀλλά προέρχονταν ἀπό ἐνέργειες πού ὑπονομεύουν τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καί τό κύρος της.

Σχόλιο «Π»: Ἔχουμε τή γνώμη ὅτι ἐπιβάλλεται ἡ δημοσιοποίηση τοῦ «ἀπορρήτου» αὐτοῦ φακέλου.

Ἡ καταγγελία, πού ἔκανε ὁ Μακαριώτατος, γιά «ἐνέργειες πού ὑπονομεύουν τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καί τό κύρος της» εἶναι πάρα πολύ σοβαρή γιά νά μείνει κλεισμένη σ' ἓνα σφραγισμένο φάκελο. Ἐπιβάλλεται, νομίζουμε, τό σοβαρότατο αὐτό θέμα νά ἀπασχολήσει τήν Ἱεραρχία, πού συνέρχεται ἀπό 9 ἕως 11 Μαρτίου, μέ θέμα τήν «Μεγάλη Σύνοδο» τοῦ Ἰουνίου 2016 στήν Κρήτη.

**23 Μαρτίου στόν Πειραιᾶ
ἡ Ἡμερίδα κριτικῆς
γιά τήν μέλλουσα νά συνέλθει
«Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο»**

Στίς 23 Μαρτίου 2016 καί ὥρα 9 π.μ. θά πραγματοποιηθεῖ Ἡμερίδα μέ τίτλο «Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος. Μεγάλη προετοιμασία, χωρίς προσδοκίες». Τήν συνδιοργανώνουν οἱ Ἱερές Μητροπόλεις Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως, Γλυφάδας, Κυθήρων καί Πειραιῶς καί ἡ «Σύναξις Κληρικῶν καί Μοναχῶν» στό «Στάδιο Εἰρήνης καί Φιλίας» στόν Πειραιᾶ. Θά μιλήσουν κατά σειρά: οἱ Μητροπολίτες Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ, Ναυπάκτου καί Ἁγίου Βλασίου κ. Ἰερόθεος, Γλυφάδας κ. Παῦλος, Κυθήρων κ. Σεραφεῖμ, Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως κ. Ἰερεμίας, οἱ καθηγητές π. Θεόδωρος

Ζήσης καί π. Γεώργιος Μεταλληνός, ὁ καθηγητής κ. Δημήτριος Τσελεγγίδης καί ἄλλοι παραδοσιακοί κληρικοί καί λαϊκοί θεολόγοι.

Πρέπει νά εἴμαστε ὅλοι ἐκεῖ.

**Πάπας Φραγκίσκος: Ὅλες οἱ θρησκείες
«συναντοῦν τόν Θεό
μέ διαφορετικούς τρόπους»**

Διαβάζουμε στό redskywarning.blogspot.gr (25.01.2016) τά ἀκόλουθα:

«Ἐνα βίντεο πού κυκλοφόρησε στίς ἀρχές τοῦ τρέχοντος ἔτους, [6 Ἰανουαρίου, ἑορτή τῶν Ἁγίων Θεοφανείων] δείχνει τόν Πάπα Φραγκίσκο νά ἐκφράζει ξεκάθαρα καί δημόσια τήν πεποίθησή του ὅτι ὅλες οἱ μεγάλες θρησκείες εἶναι “διαφορετικές πορεῖες πρὸς τόν ἴδιο Θεό”. Λέει ὅτι, ἐνῶ οἱ ἄνθρωποι ἀπό τίς διάφορες παγκόσμιες θρησκείες μπορεῖ νά “ἀναζητοῦν τόν Θεό ἢ νά συναντοῦν τόν Θεό μέ διαφορετικούς τρόπους”, αὐτό πού ἔχει σημασία εἶναι νά μὴν ξεχνᾶμε ὅτι “εἴμαστε ὅλοι παιδιά τοῦ Θεοῦ” καί ὅτι τήν μεγαλύτερη σημασία τελικά, τήν ἔχει ἡ “ἀγάπη”. Δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ὁ τελευταῖος Πάπας, θέτει συνεχῶς καί πιό ξεκάθαρα τίς βάσεις γιά τήν ἐπερχόμενη παγκόσμια θρησκεία. Παρόλα αὐτά (καί σέ αὐτή τήν περίπτωσι), σχεδόν κανεῖς δέν φαίνεται νά ἀναστατώνεται ἀπό αὐτό».

Καί παρατηρεῖ τό μπλόγκ:

«Τό ὀξύμωρο ἐδῶ εἶναι ὅτι ἡ μεγάλη χριστιανική ἑορτή τῶν Θεοφανείων πῆρε τό ὄνομά της (Θεό+Φάνεια ἀπό τήν ἐμφάνιση τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, κατά τήν ὥρα τῆς Βάπτισις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ στόν Ἰορδάνη ποταμό. Σύμφωνα μέ τό Εὐαγγέλιο, κατά τή στιγμή τῆς Βάπτισις, κατέβηκε ἀπό τόν οὐρανό τό Ἅγιο Πνεῦμα, ὑπό μορφή περιστεράς, στόν Χριστό καί

ταυτόχρονα από τόν οὐρανό ἀκούσθηκε ἡ φωνή τοῦ Θεοῦ Πατέρα πού ἔλεγε: «Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός ἐν ᾧ εὐδόκησα». Προφανῶς δέν ἀκούσθηκε ὅτι «εὐδόκησα» καί στόν Μωάμεθ ἢ στόν Βούδα ἢ στόν Μεγάλο Μανιτοῦ, καί ὅτι «δέν μέ νοιάζει τί πιστεύει ὁ καθένας, ὅλοι παιδιά Θεοῦ εἶστε», σύμφωνα μέ τίς πανθηρσκειακές ἀσυναρτησιές καί νεοεποχίτικες ἀγαπολογίες τοῦ πάπα καί τῶν ὁμοίων του».

**Ὁ Μητρ. Ναυπάκτου
«ἀποκαθλώνει» τόν Μητρ. Περγάμου
Ἰωάννη Ζηζιούλα**

Σέ μελέτη του, ἀποτελούμενη ἀπό 69 σελίδες, μέ τίτλο «Ἡ ὄντολογία τοῦ προσώπου»: ἡ συστηματική παρερμηνεία τῶν ἁγίων Ἀθανασίου, Καππαδοκῶν καί Μαξίμου ἀπό τόν Μητροπολίτη Περγάμου Ἰωάννη Ζηζιούλα» (δόθηκε στή δημοσιότητα καί ἀναρτήθηκε στό διαδίκτυο τόν Φεβρουάριο τοῦ 2016) ὁ Μητρ. Ναυπάκτου καί Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱεροθέος κατηγορεῖ γιά αἵρεση τόν Μητρ. Περγάμου κ. Ἰωάννη Ζηζιούλα. Συνοψίζοντας τή μελέτη του ὁ Μητρ. Ναυπάκτου γράφει στή σ. 69:

«Τελικά, ὁ Π. Ἰ. [Περγάμου Ἰωάννης] παρερμίνευσε τήν διδασκαλία τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου, τῶν Καππαδοκῶν Πατέρων καί τοῦ ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ γιά τόν Τριαδικό Θεό καί πρέπει ἡ ἀντιπατερική αὐτή ἄποψη νά ἀποβληθῆ, δεδομένου μάλιστα ὅτι τό συγκεκριμένο κείμενο τοῦ Π. Ἰ. διδάσκεται στίς Θεολογικές καί Ἐκκλησιαστικές Σχολές, μέ κίνδυνο νά μεγαλώσῃ μιᾶ γενιά θεολόγων καί Κληρικῶν μέ ἀνορθόδοξες ἀπόψεις στό δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος».

Σχόλιον «Π»: Ὡς γνωστόν, τό «ιερόν τέρας» τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ὁ Μητρ. Ἰωάν-

νης Ζηζιούλας, προώθησε τόν συγκρητισμό μέσῳ τῶν θεωριῶν τῶν «δύο πνευμόνων», τῆς «βαπτισματικῆς θεολογίας» καί ἄλλων παρομοίων καινοφανῶν συλλήψεων.

Ἀναμένεται μετ' ἐνδιαφέροντος ἡ ἀπάντησί του.

**Ἁγιορεῖτες πρὸς ἐκκλησιαστικούς:
Ἔσεῖς ἔχετε μεγαλύτερη εὐθύνη
ἀπό τούς πολιτικούς**

Ἄνοικτή ἐπιστολή μέ ἡμερομηνία 1 Φεβρουαρίου 2016 ἀπέστειλαν Ἁγιορεῖτες Πατέρες πρὸς τήν Κυβέρνηση, τή Βουλή, τήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί τήν Ἱερά Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὑδρους.

Σ' αὐτήν θίγουν μετὰ παρηρησίας, χωρὶς φόβο καί πάθος, ἀλλά «μέ πόνο καί ἀγάπη» (κατά τήν ἔκφραση τοῦ Ἁγίου Παϊσίου), ὅλα τά τρέχοντα ἐκκλησιαστικά, ἐθνικά καί κοινωνικά θέματα, ὅπως τή λαθρομετανάστευση, τήν «κάρτα τοῦ πολίτη», τήν ψήφιση ἀντίχριστων νόμων, ὅπως αὐτόν γιά τή συμβίωση ὁμοφυλοφίλων, τόν λεγόμενο ἀντιρατσιστικό νόμο κ. ἄ.

Στήν ἐκτενῆ ἐπιστολή τους, πού τήν ὑπογράφουν πάνω ἀπό 100 ὀνόματα (μεταξύ αὐτῶν ὁ Γέροντας Γαβριήλ ἀπό τό Κελλίον τοῦ Ὁσίου Χριστοδούλου κοντά στήν Παναγούδα, οἱ Δανιηλαῖοι καί οἱ Θωμάδες), οἱ Ἁγιορεῖτες ἀσκοῦν αὐστηρή κριτική στή διοικοῦσα Ἐκκλησία καί στήν Ἱερά Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὑδρους γιά τήν «διακριτική ἀνοχή», πού ἐτήρησαν καί τηροῦν σ' αὐτά τά θέματα. Οἱ Ἁγιορεῖτες προτείνουν, πρὸς παιδαγωγία, τήν ἀπαγόρευση εἰσόδου στό Ἅγιον Ὑδρος, ἀλλά καί τόν ἀφορισμό, γιά τόν δήμαρχο Θεσσαλονίκης Μπουτάρη καί τούς βουλευτές καί πολιτικούς ἄρχοντες, οἱ ὅποιοι ψηφίζουν

αυτούς τούς ἐπαίσχυντους νόμους καί δέν μετανοοῦν. Ὁλόκληρη ἡ ἐπιστολή καί τό σύνολο τῶν ὑπογραφῶν εὐρίσκονται στό διαδίκτυο καί σέ ἐκκλησιαστικά ἔντυπα.

Σημειωτέον ὅτι ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης κ. Εἰρηναῖος ἐπίνεσε τούς Ἁγιο-ρεῖτες γιά τήν πρωτοβουλία τους αὐτή.

Παυλόπουλος, Τσίπρας καί Καμίνης σέ ρόλο ἀρχιερέως!

Μιά πράξη ἀκροτάτης ἐκκοσμηκεύσεως ἔλαβε χώρα κατά τήν τελετή τοῦ Μεγάλου Ἁγιασμοῦ τήν ἡμέρα τῶν Θεοφανείων, στό Κολωνάκι στήν Ἀθήνα. Ὁ ἐπίσκοπος Θερο-μοπυλῶν κ. Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος τελοῦσε τόν Μέγα Ἁγιασμό, ὅταν ἔφθασε ἡ ὥρα τῆς ρίψεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ γιά νά ἀγιασθοῦν τά ὕδατα, ἔδωσε τόν σταυρὸ καί τὸν ἔρριψαν στὰ ὕδατα διαδοχικῶς ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας Προκόπης Παυλόπουλος (ἔχουν δημοσιευθεῖ σέ ἀθη-ναϊκές ἐφημερίδες φωτογραφίες του μέ τήν στολή τῶν μασώνων), ὁ Πρωθυπουργός Ἀλέξης Τσίπρας (κατά δήλωσή του ἄθε-ος) καί ὁ δήμαρχος Ἀθηναίων Καμίνης, γνωστός γιά τόν «ἔρωτα» πού ἔχει πρὸς λαθρομετανάστες, ὁμοφυλόφιλους κ.τ.ῶ.

Κρίμα καί ντροπή!

Ὁ Ἀλέξης μέ κιπά, ἡ Περιστέρα μέ μαντίλα

Ὁ Ἀλέξης Τσίπρας κατά τήν ἐπίσκεψή του πρό διμίνου στό Ἰσραήλ φόρεσε τό ἐβραϊκὸ καπελάκι (κιπά). Κατά τήν ἐπί-σκεψή τους στήν Τεχεράνη τῆς Περσίας (Ἰράν) ἡ σύζυγός του Περιστέρα (ζοῦν ἀστεφάνωτοι καί μέ τά παιδιά τους ἀβά-πτιστα, τό ἓνα μάλιστα τό ὄνόμασαν Τσέ, πρὸς τιμὴν τοῦ Τσέ Γκεβάρρα), φόρεσε στό

κεφάλι τήν ἰσλαμική μαντίλα. Ἴσως σέ ἐπόμενο ταξίδι νά φορέσει καί ὀλόσωμη μπούργκα, πού φαίνονται μόνο τά μάτια! Οἱ ἄνθρωποι κατά τά ἄλλα εἶναι ἄθεοι. Φαίνεται ὅτι, τό μόνο πού τούς ἐνοχλεῖ εἶναι ὁ Θεάνθρωπος Χριστός. Μέ τὸν Βούδδα καί τὸν Μωάμεθ τά πάνε μιά χαρά.

Μεγαλειώδης ἐκδήλωση στό Βελλίδειο

«Μένουμε Ἕλληνες καί Ὀρθόδοξοι»

Πλῆθος κόσμου κατέκλυσε ἀσφυκτι-κά τό Βελλίδειο Συνεδριακὸ Κέντρο τῆς Θεσσαλονίκης τό ἀπόγευμα τῆς Κυρια-κῆς 14 Φεβρουαρίου, γιά νά ἐκδηλώσει τήν πρόθεσή του νά ὑπερασπιστεῖ τό ἀναφαίρετο δικαίωμα διατήρησης τῆς Ἑλ-ληνορθόδοξης ταυτότητάς μας. Αὐτό τό δικαίωμα τελευταῖα ἐπιβουλεύονται ὄλο καί ἐντονότερα ὄλο καί περισσότεροι. Σέ αὐτούς, δυστυχῶς καί αὐτοκαταστροφικά, ἀνήκουν καί ὀρισμένοι πού εἶναι ἐντε-ταλμένοι νά διοικοῦν καί νά κυβερνοῦν.

Ὁ πρῶτος ὀμιλητής κ. Φραγκούλης Φράγκος, ἐπίτιμος ἀρχηγός Γ.Ε.Σ. ἐξήγησε ὅτι τό δημογραφικὸ εἶναι τό πλέον σημα-ντικὸ ἐθνικὸ θέμα καί κατέθεσε συγκεκρι-μενικές προτάσεις γιά τήν ἄμεση ἀντιμε-τώπισή του. Κάλεσε ὄλους ὄσους ἔκαναν λάθη στό μεταναστευτικὸ νά προβοῦν σέ συγκεκριμένες διορθωτικές κινήσεις καί νά ἐπανορθώσουν.

Ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης Ἀθανάσιος Ἀναστασίου στιγμάτισε τήν ἀκατάσχετη ἀγαπολογία πρὸς ἀπίστους καί αἰρετικούς ἀπὸ ὄσους, τήν ἴδια στιγ-μή, δείχνουν ἰδιαίτερη σκληρότητα στήν ἀντιμετώπιση ὄσων κρατοῦν ἀνόθευτη τήν πίστη. Μίλησε γιά γραικυλισμὸ ὄσων ἀπεργάζονται σχέδια, ὄπως τό Τμῆμα Ἰ-σλαμικῶν Σπουδῶν, τό ὁποῖο τόνισε ὅτι

προσβάλλει τήν παράδοση, τήν ιστορία καί τήν αίσθητική τῆς Θεσσαλονίκης, πέρα ἀπό τό γεγονός ὅτι τά σχέδια αὐτά εἶναι ἀντισυνταγματικά, παράνομα καί σκανδαλώδη. Κάλεσε ἐπίσης σέ ἀντίσταση ἐναντία στήν περιθωριοποίηση τῶν ἰδανικῶν μας.

Τέλος, ὁ κ. Κωνσταντῖνος Σπαλιώρας, ὡς τρίτος ὁμιλητής, διακήρυξε ὅτι οἱ μάχιμοι θεολόγοι ἐκπαιδευτικοί εἶναι ἀποφασισμένοι νά μεταδώσουν αὐτό πού παραλάβαμε ἀπό τούς πατέρες μας, δηλαδή τήν Ὁρθόδοξη Πίστη μας, στους μαθητές. Ἐνῶ ἐξήγησε πῶς ἡ ἐπιχειρούμενη μετάλλαξη τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν μετατρέπει τό μάθημα σέ καθαρῆ ἀντιορθόδοξη προπαγάνδα καί προσπλυτισμό. Στήν ἀρχή τῆς ἐκδήλωσης ἔκανε ἓνα ἐμπνευσμένο χαιρετισμό ὁ ἐκ τῶν διοργανωτῶν τῆς ἐκδήλωσης Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Ἄνθιμος, ἀναφέροντας καί τό σπαρτιατικό «ἦ τάν ἦ ἐπί τᾶς». Μετά τίς εἰσηγήσεις τῶν ὁμιλητῶν, ὁμόφωνα ἐγκρίθηκε Ψήφισμα.

Τό πλῆρες βίντεο τῆς ἐκδήλωσης εἶναι διαθέσιμο ἀπό τόν σύνδεσμο https://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=8TsY9gqg5qg

Σχόλιον «Π»: Τό πόσο πείραξε τούς ἀντιθέτους ἡ ἐκδήλωσή μας στό Βελλίδειο (ἓνα ἀπό τά Χριστιανικά Σωματεία-συνδιοργανωτές ἦταν καί ἡ «Παρακαταθήκη»), φάνηκε καί ἀπό τίς ὑπόγειες ἐνέργειές τους γιά ματαίωση ἢ μετάλλαξή του. Τελικά δέν τά κατάφεραν!

Ἀκολουθεῖ τό Ψήφισμα:

Ψήφισμα

«Μένουμε Ἑλληνες καί Ὁρθόδοξοι»

Ὅλοι ἐμεῖς πού συγκεντρωθήκαμε σήμερα Κυριακή 14 Φεβρουαρίου 2016,

στό Βελλίδειο Συνεδριακό Κέντρο τῆς Θεσσαλονίκης, στήν Ἡμερίδα πού συνδιοργάνωσαν ἐπιτυχῶς οἱ: Ἱερά Μητρόπολις Θεσσαλονίκης, ἡ Πανελλήνιος Ἑνώσις Θεολόγων (Π.Ε.Θ.) καί τά Ὁρθόδοξα Χριστιανικά Σωματεία τῆς Θεσσαλονίκης, ἀφοῦ ἀκούσαμε μέ προσοχή τίς τρεῖς εἰσηγήσεις τοῦ προγράμματος: **α)** «Προϊούσα ἰσλαμοποίηση Ἑλλάδος καί Εὐρώπης», σέ σχέση μέ τό κρίσιμο πρόβλημα τοῦ δημογραφικοῦ καί τό λεγόμενο προσφυγικό καί μεταναστευτικό, θέμα πού ἀνέπτυξε ὁ στρατηγός ἐ. ἀ. Φραγκούλης Φράγκος, ἐπίτιμος ἀρχηγός Γ.Ε.Σ., **β)** «Τμήμα Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν στή Θεολογική Σχολή τοῦ Α.Π.Θ.», πού εἰσηγήθηκε ὁ Πανοσιολογώτατος Ἀρχιμανδρίτης Ἀθανάσιος Ἀναστασίου, Προηγούμενος τῆς Ἱεράς Μονῆς Μεγάλου Μετεώρου καί **γ)** «Ἡ μετάλλαξη τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν», πού πραγματεύθηκε ὁ Δρ. Κωνσταντῖνος Σπαλιώρας, θεολόγος Καθηγητής καί Πρόεδρος τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων (Π.Ε.Θ.), **διατρωνόμενος ὁμοφώνως:**

1. Μένουμε Ἑλληνες καί Ὁρθόδοξοι, ὑπερασπιζόμενοι ὅσα μᾶς ἐξασφάλισαν μέ τούς ἰδρωτές καί τά αἵματά τους οἱ ἅγιοι καί οἱ ἥρωες τῆς ἐνδόξου Ἱστορίας μας, παλαιότερης καί νεώτερης.

2. Ἀντιστεκόμαστε στήν ἐπιβολή τῶν στόχων τῆς διαβόητης Νέας Τάξεως Πραγμάτων, ἡ ὁποία προωθώντας τό Ἀφροασιατικό ἰσλαμικό στοιχείο στήν Εὐρώπη, ἀποβλέπει στή συρρίκνωση, ὑποχώρηση καί ἐξαφάνιση τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, ὅπως τόν γνωρίζουμε μέχρι σήμερα, καί ιδιαίτερα τοῦ Ἑλληνικοῦ καί Ὁρθόδοξου πολιτισμοῦ.

3. Καλοῦμε τήν ἑλληνική κυβέρνησι νά ἀφουγκρασθεῖ τήν ἀγωνία καί τό μήνυμα αὐτό, πού στέλνει ἀποφασιστικά ὁ ἑλληνικός λαός, καί νά ἀλλάξει πολιτική. **Νά πεῖ ΟΧΙ** στή μετατροπή τῆς

Ἑλλάδος σέ «ἀποθήκη» παρανόμων μεταναστῶν, σέ σταυροδρομὶ διέλευσης τζιχαντιστῶν, ὅπως φάνηκε καὶ ἀπὸ τὸ τρομοκρατικὸ χτύπημα στὸ Παρίσι στίς 13 Νοεμβρίου 2015, μέ 130 νεκρούς καὶ 250 τραυματίες.

4. Λέμε «ΟΧΙ» στή λειτουργία Τμήματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν μέσα στή Θεολογικὴ Σχολή Α.Π.Θ. Ἡ κλιμακούμενη ἰσλαμικὴ βία προοιωνίζει ὅτι τὸ Τμήμα αὐτό θὰ ἐξελιχθεῖ σέ φυτώριο ἰσλαμικοῦ ἐξτρεμισμού καὶ ὀρμητήριο τζιχαντιστῶν.

5. Λέμε «ΟΧΙ» στήν ἀντισυνταγματικὴ καὶ παράνομη μετάλλαξη τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν σέ πανθηρσκευιακὸ «κομφούζιο». Θὰ ἔχει καταστροφικὲς συνέπειες ὄχι μόνο στὸ ὀρθόδοξο φρόνημα

καὶ ἦθος τῶν παιδιῶν μας ἀλλὰ καὶ στήν ψυχοπνευματικὴ τους ἰσορροπία, καθὼς θὰ καλλιεργεῖ στὸ μυαλό καὶ τὴν καρδιά τους μὴ ἀπίστευτη σύγχυση.

6. Ἡ ἐνδεχόμενη πραγματοποίηση τῶν δύο ἐπιχειρούμενων ἀνατροπῶν (Τμήμα Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν καὶ μετάλλαξη μαθήματος Θρησκευτικῶν), ἐμφανῶς ἀντισυνταγματικῶν, ἐπιβάλλει τὴν προσβολή τους στὸ Συμβούλιο Ἐπικρατείας (Σ.τ.Ἐ.).

7. Ἐξουσιοδοτοῦμε τὴν Ὁργανωτικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Συνεδρίου, μέ Πρόεδρο τὸν Παναγιώτατο ποιμενάρχη μας, Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης κ. Ἄνθιμο, νά φροντίσει ὥστε τὸ Ψήφισμα αὐτὸ νά κοινοποιηθεῖ σέ ὅλους τοὺς ἀρμοδίους.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Διμηνιαία ἔκδοση τοῦ Πανελληνίου Συνδέσμου
γιά τὴν Ἑλληνορθόδοξη Παράδοση «Παρακαταθήκη»
Κωδικός ΕΛ.ΤΑ. 020007

Ἐκδότης - ὑπεύθυνος κατὰ τὸν νόμο: Βασιλική σύζ. Ἡρ. Λαμπροπούλου

Σύμβουλος Ἐκδόσεως: Μοναχός Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης

Ἐπεύθυνος τυπογραφείου: Ἄλτιντζῆ Δ. Ἀγγελικὴ

Ἐκτύπωση - Βιβλιοδεσία: Ἄλτιντζῆ Δ. Ἀγγελικὴ

Συνδρομὴ ἐσωτερικοῦ ἐτήσια: 10 €

Συνδρομὴ ἐξωτερικοῦ ἐτήσια: 30 €

Συνδρομὴ Κύπρου ἐτήσια: 15 €

Ἐπιστολές - Συνδρομές: Περιοδικὸν ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Τ.Θ. 18407, Τ.Κ. 540 03 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΤΗΛ: 2310.222.511, FAX: 2310.462.562

e-mail: parakatathiki@gmail.com

Τὰ ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν τὶς ἀπόψεις τῶν συγγραφέων τους
καὶ ἀκολουθοῦν τὴν ὀρθογραφία τους.

© ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ἐπιτρέπεται ἡ ἀναδημοσίευση κατόπιν γραπτῆς ἀδείας ἀπὸ τὴ διεύθυνση τοῦ περιοδικοῦ.